

KAMENNÍ STRÁŽCI

AL
press

edice
KIOKAN

ALEC PALMER

edice
KIOKAN

A L E C P A L M E R

KAMENNÍ
STRÁŽCI

Copyright © Alec Palmer, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Alec Palmer, 2016
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
jako elektronickou knihu.
www.alpress.cz
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-226-1 (pdf)

Ještě před dvěma sty lety se na Rapa Nui, Velikonočním ostrově, každoročně konal závod *tangata manu*, Ptačího muže. Náčelníci ze znepřátelených kmenů se sešli na vrcholu impozantního vulkánu Rano Kau v ceremoniální vesnici Orongo, a když závod započal, vrhli se jejich zástupci zvaní *hopu* do rozbouřených vod nedozírného Tichého oceánu, aby doplávali k blízkému ostrůvku Motu Nui. Náčelník toho, jenž na něm jako první našel vejce rybáka černohřbetého, se stal na jeden rok Ptačím mužem, neomezeným vládcem ostrova, jemuž byla prokazována nezměrná úcta. A obdržel také klíč k tajemství, které bylo na ostrově skryto před tisíciletími, v časech, kdy se mu říkalo
Mata Ki Te Rangi – Oči, co hledí do nebe...

Takzvaná incká říše byla až do svého zániku vůbec nejvelkolepější a nejvyspělejší jihoamerickou starověkou civilizací, jejíž území se táhlo od Ekvádoru až po sever dnešního Chile a od Tichého oceánu k Amazonské nížině. Dodnes po ní zůstaly jen mohutné chrámy a pevnosti se zdmi z dokonale spárovaných kamenných bloků, které můžeme obdivovat v Cuzcu, Saksaywamanu, Ollantaytambu nebo v proslaveném Machu Picchu.

Původ vládnoucí třídy Inků je dodnes záhadou. Neví se, odkud přišli první z nich a proč přijali a šířili kulturu a jazyk těch, jež si podrobili – kečujských indiánů –, zatímco jejich vlastní řeč je zahalena tajemstvími.

Dávné legendy vyprávějí, že je místem jejich zrodu bájně jezero Titicaca nebo posvátná jeskyně Pacaritambo. Ale jaká je ve skutečnosti pravda? Není mnohem neuvěřitelnější?

MOAI

*Velká Británie, Londýn, Britské muzeum
29. března, současnost
18.30 greenwichského času*

Sledoval ji. Byla si tím jistá.

Instinktivně přidala do kroku a ještě se ohlédla, ale toho statného muže v červené pérové bundě najednou nikde neviděla.

Možná jsem příliš paranoidní, napadlo ji.

Bylo vcelku pochopitelné, že je nervózní. Na tento okamžik se připravovala několik měsíců. A najednou byl tady. Zcela bez varování.

Pokračovala ke svému cíli, nyní mnohem jistějším krokem: k budově s trojúhelníkovým štítem nad vchodem a řadou iónských sloupů v průčelí, vzdáleně připomínající antický chrám, Britskému muzeu. Zářilo do časného soumraku jako pomyslný plamen vědění, který ji k sobě lákal jako můru.

Rychle přeběhla přes silnici, prošla bránou a zamířila ke schodům vedoucím k hlavnímu vchodu. Stavba působila vskutku monumentálně, snažíc se díky svému vzezření o kontinuitu s dávnou minulostí.

Ale co to vlastně je, ta minulost? prolétlo jí hlavou. Je to něco, co nás definuje, anebo naopak limituje, připomíná nám to dávné chyby a bolesti? A neměli bychom se jí raději vzdát a jít dál? Začít znovu?

Nebyla schopná na tyhle filosofické otázky odpovědět. Od toho tu byli jiní. Věděla však jedno: nyní je tu, aby se s ní

poprala. Aby ji učinila smysluplnou. Stejně jako svůj život. Na tuhle příležitost čekala velice dlouho. A nic ji nezastaví.

Vešla do vstupní haly, svlékla si kožešinový kabát a s lítostí ho podala staré uštvané šatnářce. Věděla totiž, že už se pro něj nevrátí. Stejně jako že za chvíli zažije spousta lidí šok. Protože svět už nebude takový jako dřív.

Dnes to začne...

Byla ztělesněním všech jeho snů a nesplněných tužeb.

Kráčela přes Velkou dvoranu, kráska v krátkých bílých šatech na ramínka, rusé vlasy lemující alabastrovou pleť za ní vlály jako plameny ohně.

Josh Brown se přistihl, že má nos sotva pár centimetrů od čtyřicetipalcového LED displeje se záběry z bezpečnostních kamer umístěných ve Velké dvoraně. Odtáhl se a přitom vrazil do kelímku s vychladlým latté, jeho denním životabudičem; málem ho převrhl a jeho obsah vylil na klávesnici počítače.

Cítil, jak únava – anebo spíše apatie – posledních hodin pomalu ustupuje.

Vypadá to, že jsem dnes našel své číslo jedna, napadlo ho potěšeně.

Práce operátora v bezpečnostním úseku Britského muzea byla jednou z nejnudnějších, jakou v životě dělal. I drhnutí aut na benzínce bylo víc vzrušující než sezení v temné špeluňce v suterénu budovy a zírání do displejů. Vzhledem k rozsáhlým bezpečnostním opatřením by se tu musel pokusit něco ukrást jen naprostý pitomec bez kapky soudnosti. Největším hříšníkem celé jeho slavné kariéry denního operátora tak byl znuděný desetiletý kluk, který se odvážil plivnout na slavnou Rossetskou desku.

Nikdo se tedy nemohl divit, že Josh většinu pracovní doby trávil tím, že vyplňoval sudoku, četl si noviny anebo si dělal každodenní žebříček nejvíce sexy návštěvnic muzea.

Myslel si, že dnes bude vítězkou blondýna s otravným, podsaditým a osvaleným přítelem, co vypadal jako buldok – ale potom se, těsně před zavírací dobou, objevila tahle kráska a jeho soukromý žebříček převrátila vzhůru nohama.

Možná by mohla být i kandidátkou na kost měsíce, napadlo ho. Zvětšil na displeji záběr z další kamery.

Žena se na okamžik zastavila před čítárnou uprostřed Velké dvorany a zdálo se, že se rozhlíží.

Josh si představil, jak z ní strhává ty proklaté krátké bílé šaty a vpíjí se do jejích ňader...

„Neruším?“

Překvapeně sebou trhl a otočil se. Za ním stál Ronald Cross, velitel denní směny. Obvykle do monitorovací místnosti nepáchl celý den, procházel se po muzeu a dělal důležitého, dnes však zřejmě změnil plány.

Josh si připravoval nějakou výmluvu, zjistil však, že ho Cross nevnímá a civí na displej. Nespouštěl oči z té rusovlasé krásky.

Zřejmě máme stejný vkus, napadlo Joshe.

Když Cross zachytil jeho pohled, odkašlal si. „Určitě už musíš být úplně grogy, synku. Já to znám, před lety jsem tu takhle začínal. Nechtěl bys jít dnes dřív domů? Vezmu to za tebe.“

„Co...“ vyhekl Josh, ale rychle se vzpamatoval. „Jistě, pane. Rád. Díky. A nashle.“

Rychle opustil místnost a zamířil do šaten. Když se stihne rychle převléct, bude mít dost času na to, aby se pokusil sbalit tu krásku – když ji viděl naposledy, měla namířeno do galerie dvacet čtyři. Třeba by ji mohl pozvat na kávu. Až v tom okamžiku si uvědomil, že peněženku zapomněl na pracovním stole. Tiše zaklel a rozběhl se zpátky.

K mé smůle si to Cross určitě rozmyslí, napadlo ho.

Když vkročil do monitorovací místnosti, naskytl se mu pohled na velitele denní směny, horečně pracujícího hned se dvěma počítači zároveň. Cross vypínal kamerový systém, mazal dnešní záběry, které se ovšem měly několik měsíců archivovat, a prováděl rutinní odstávku zabezpečovacích systémů. Ve chvíli, kdy jsou v muzeu ještě stovky návštěvníků!

To nebyl standardní postup.

Vykročil k němu, když se Cross otočil na židli. „Neměl ses vracet,“ zavrčel.

Josh polkl – velitel na něj totiž mířil pistolí.

* * *

Byla přímo v centru dění. V oku bouře. Jako král na svém trůně.

Hnědošedá čedičová socha, vysoká přes dva a půl metru a vážící čtyři tuny, stála na podstavci ve tvaru krychle přímo uprostřed galerie, obklopená prosklenými vitrinami, a měřila si ji přezíravým pohledem slepých očí, rty pod mohutným nosem pohrdlivě semknuté.

Byl to jeden z nejlepších příkladů *moai*, soch z Velikonočního ostrova. V domorodém jazyce tohoto prapodivného kusu země, rapanujštině, se jí říkalo *Hoa Hakananai'a*, podle jednoho z překladů Skrytý či Ukradený přítel, podle dalšího Rozbiječ vln. Místo svého původu opustila již velice dávno, před sto padesáti lety, kdy byla do Spojeného království dopravena na lodi *HMS Topaze*. Od té doby spočívala v Britském muzeu.

„Je ošklivá.“

Rusovláška zjistila, že vedle ní stojí asi osmiletá dívka s pihovatým obličejem a měří si sochu znechuceným pohledem.

To děvče mělo pravdu. Socha byla skutečně ošklivá – ale zároveň záhadným způsobem krásná. A stejně tak výjimečná a jedinečná. To však nikdo až dosud netušil.

„Nelíbí se mi její uši,“ pokračovala dívka.

„Ty máš taky uši.“

„Ale moje jsou hezčí. Ta socha je má moc dlouhé.“

„To máš pravdu.“

„Vanesso!“ ozval se opodál ženský hlas. „Neobtěžuj tu paní!“

Rusovláška chtěla říct, že jí to nevadí, ale uvědomila si, že kvůli tomu tady není. Musí splnit svůj úkol. A čas již pokročil.

Dívka odběhla za matkou, obtloustlou ženou ve vytahaném roláku, a začala si prohlížet velkou vitrínu s expozicí o Eskymácích.

Rusovláska mezitím začala sochu obcházet. Bylo to vlastně torzo bez nohou, pouze s velkou hlavou, vystouplým břichem a dlouhýma rukama – stejně jako většina *moai*. Na jejích zádech se nacházelo několik petroglyfů a basreliéfů, zobrazujících zejména mytické *tangata manu*, Ptačí muže, které ostrované v pozdějších dobách uctívali, *komari* – ženské genitálie, symbol plodnosti, či *ao*, ceremoniální pádlo. Tyto i mnohé další viděla snad tisíckrát. V okamžicích, kdy si je starý muž, jemuž vděčila za mnohé, prohlížel na fotografiích s vysokým rozlišením. Byl jimi naprosto fascinovaný, dalo by se říct až posedlý. Téměř nespál. Několik dní nejedl. Nakonec na ni upřel své uhrančivé oči v propadlé tváři – a řekl jí, že se všechno změní.

Potrásla hlavou, aby se těch vzpomínek zbavila, otočila se přes rameno a všimla si hlídače, stojícího opodál. V galerii bylo stále několik návštěvníků, i ta žena s dcerou. Vykročila k nim.

„Promiňte,“ oslovila ženu. „Mohla bych vás pozvat na kávu a na něco sladkého pro dcerku?“

Žena se otočila a zamračila se na ni. „Připadá vám snad, že na to nemáme?“

Její reakce ji zaskočila.

„Ale mamí...“ začala dívka.

„Ne!“ sykla její matka a odváděla ji pryč.

Nebyl čas. Rusovláska pokrčila rameny.

Alespoň jsem to zkusila...

Rychle zamířila ven z galerie a sáhla do kabelky. Ještě jednou si představila tu osmiletou dívku. A na malý, ovšem velice krátký okamžik, pocítila výčitky svědomí. Potom z kabelky vytáhla stříbrný válec, odjistila jej a mrštila ho do galerie.

„Zabijete mě?“

I když se Josh bál odpovědi, stejně tu otázku položil.

Cross už neseděl, ale stál, nepřestával však na něj mířit. Zbraň se mu chvěla v rukách. Nebyl vrah. Něco v jeho očích však Joshe varovalo, aby se o nic nepokoušel.

„Ani se mě nezeptáš, proč to dělám, synku?“ zeptal se ho Cross, aniž by odpověděl.

Josh to chápal víc než dobře: Cross se přede dvěma lety rozvedl a bylo to pro něj velice bolestné. Jeho žena ho úplně oškubala, takže teď bydlel v malém pronajatém bytě na okraji Londýna a nemohl si dovolit ani auto. Byl životní ztroskotanec. A chtěl to změnit.

Cross se jen smutně pousmál; bylo mu jasné, na co mladík myslí. „Otoč se a dej ruce za záda,“ poručil mu a přistoupil k němu, aby ho spoutal.

Josh toho využil a srazil jeho zbraň stranou. Cross těsně předtím stačil zmáčknout spoušť a místností třeskl výstřel. Ještě v šoku z toho, že to *doopravdy* udělal, povalil Josh Crosse na podlahu, kde se prali o zbraň.

Josh byl mladší a silnější, ale Cross byl zoufalý – a to mu dodávalo sílu. Po dlouhém zápoleení se však Joshovi konečně podařilo vyrazit veliteli denní směny pistoli z ruky. Cross po ní zoufale hmatal, ale mladý operátor mu věnoval ránu do čelisti. Velitel znehybněl.

Josh se sesul na podlahu vedle něho a snažil se uklidnit, protože se mu tělo nekontrolovatelně roztrásko; až teď mu došlo, jak blízko byl smrti.

Až tohle řeknu kámošům...

Potom si vzpomněl na tu rusovlasou krásku. A jak na ni Cross zíral. Ona v tom jela s ním! Anebo spíš naopak: on v tom jel s ní. Nepochyboval o tom.

Co má ta žena za lubem?

Vydrápal se na nejisté nohy, připoutal Crosse železky k topení a sebral z podlahy jeho zbraň. Předtím, než opustil monitorovací místnost, stiskl tlačítko alarmu.

Když dorazil do Velké dvorany, ocitl se v naprostém chaosu. Kolem běhali vyděšení lidé, několik Joshových kolegů se je snažilo uklidnit a nasměrovat k východům z muzea, další návštěvníci se schovávali v obchodě s knihami a suvenýry.

Pohlédl napravo – nevyděl je jen alarm, ale i šedavá mlha, která se šířila z galerie dvacet čtyři. Poblíž vchodu leželo několik bezvládných návštěvníků.

Chtěl se jim vydat na pomoc, když z galerie vyšla ta rusovláska s plynovou maskou na obličejí. Byla ztělesněním klidu, zdálo se, že všudypřítomný chaos vůbec nevnímá.

Rychle k ní zamířil a odstrčil přitom jednoho z panikařících návštěvníků, který se mu připlétl do cesty.

Rusovláska se najednou zastavila, strhla si plynovou masku z tváře a upřela na něj pronikavý pohled modrých očí.

Zabrzdl, namířil na ni zbraň a snažil se, aby se mu netřáslly ruce stejně jako předtím Crossovi. Absolvoval sice střelecký výcvik, ale ještě nikdy nemířil na člověka.

„Lehni si na zem!“ vykřikl.

Usmála se.

Zvenku se ozval pronikavý řev policejních sirén.

„Odsud nemáš kam uniknout!“ křikl na ni.

Pohlédla vzhůru.

Vzhlédl. K dominantě celého Britského muzea a Velké dvorany, střeše složené ze skleněných panelů zapuštěných do ocelové konstrukce. Ve stejné chvíli explodovala v oranžovorudém záblesku a dolů se sesypaly tisíce střepů. Josh instinktivně padl k zemi, pistole mu při tom vyletěla z ruky.

Když to skončilo, rozhostil se děsivý klid, který záhy prolomil křik šokovaných lidí.

Josh se opatrně postavil a dával přitom pozor, aby se neporanil o všudypřítomné střepy. Ve Velké dvoraně nastala ještě větší panika než prve. Bylo několik zraněných a Joshovi kolegové se snažili dostat všechny lidi pryč.

Chtěl najít tu rusovlásku, ale nikde ji neviděl. Potom zaslechl zlověstné skřípění.

Vzhlédl.

Část ocelové konstrukce střechy, nyní provalené dovnitř, se odtrhla a řítila se dolů – přímo na malého chlapce, který stál opodál. Josh k němu přiběhl, popadl ho a odtáhl pryč. Ve stejném okamžiku konstrukce dopadla na zem metr od něj.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ubrečeného chlapce.

Přikývl.

Potom Josh zaslechl zvuk, který sem nepatřil. Tepání rotorů vrtulníku. Otočil se: v trhlíně střechy viselo spuštěné lano, k ně-

muž byla úvazkem připoutaná ta zrzka. Rychle stoupala vzhůru. Setkali se pohledy a ona mu poslala vzdušný polibek. Poté se dostala nad díru ve střeše a zmizela v místě, kde tušil boční posuvné dveře kabiny vrtulníku. Stroj se ihned začal vzdalovat.

Ve stejném okamžiku zaslechl před budovou skřípění brzd – to dorazili muži zákona. Pozdě.

Josh zavrtěl hlavou, zmatený tím vším.

Kdo byla ta žena? A co tu chtěla?

Odpověď se nacházela v galerii. Rozběhl se tam a cestou sebral plynovou masku, kterou nechala ta neznámá ležet na podlaze. Uvnitř galerie bylo všechno zdánlivě v pořádku, nezmizel ani jediný exponát. Musel překročit několik bezvládných těl. Sehnul se k jednomu z nich, k ženě středního věku, a nahmatal jí krční tepnu. Žila. Ten kouřový granát – anebo co to bylo – ji pouze omráčil.

Zvedl se – a všiml si něčeho zvláštního.

Z *moai*, dominující středu galerie, něco „trčelo“. Jinak to popsat nedokázal. Obešel ji a zalapal po dechu.

Téměř to vypadalo, jako by někdo z jejích beder vysunul zásvuku. Socha byla v tom místě dutá a uvnitř se nacházely tři prohlubně. Věděl, že byla předmětem rozsáhlého vědeckého výzkumu, a dokonce prošla skenováním. Jak to, že na to nikdo nikdy nepřišel?

Jedno věděl jistě. Uvnitř sochy, v těch prohlubních, muselo něco být – a ona to odnesla.

Peru, jezero Titicaca

29. března, současnost

13.53 místního času, 18.53 greenwichského času

Dnešek přinese bouři.

José to věděl už od okamžiku, co brzy ráno vyšel před svůj prostý kamenný dům. Vody jezera Titicaca byly kobaltově modré a zádumčivé jako v kterýkoliv jiný den, břehy stejně nehostinné

a vzdálená *Cordillera Real* na bolivijské straně hranice zářila svou neměnnou bělostí. I přesto viselo něco ve vzduchu. Něco neuchopitelného, něco, co cítil hluboko ve své podstatě, v duši.

Jeho lidé obývali okolí posvátného jezera od nepaměti a on sám strávil na ostrově Amantani uprostřed jeho vod celý, osmdesát let dlouhý život. Byl s tímto místem spjatý a ono s ním.

A proto věděl, že dnešek přinese bouři.

Ale nebude to bouře v pravém slova smyslu. Ještě nedokázal popsat, co přesně se stane, ale měl dojem, že se uprostřed jezera něco pohne. Probudí. Něco, co na tento okamžik čeká celá staletí, ne-li tisíciletí.

I dvě lamy alpaky a tři ovce, jeho jediný majetek, byly od rána nervózní, téměř nežraly. Také to cítily.

Snažil se žít svůj obyčejný den. Poté, co skrovně posnídal, vystoupal na svá políčka, terasovitě se zvedající k jednomu ze dvou vrcholů ostrova, a staral se o chabou úrodu.

V poledne vyšel ke staré incké svatyni na vrcholu kopce, aby obětoval Pachamamě, Matce Zemi. Ale útěchu nenašel. Naopak. Jako by jezero samo šeptalo.

Dnes to začne...

„Nemůžu dýchat! Já nemůžu dýchat! Chápete to, chlape?!“

George Robinson utíkal po přístavním molu v Punu, městu ležícím na březích jezera Titicaca, a marně se snažil popadnout dech. Tiše zuřil na toho nemožného chlapa z cestovky, který si hrál na jejich průvodce, i když podle jeho mínění si to označení rozhodně nezasloužil.

To nemůže jeho skupina alespoň trochu zvolnit to vražedné tempo?

Ne, nemůže. Protože ti nadrženi a bohatí novomanželé, kteří si to celou noc rozdávali za papundeklovou příčkou jeho pokoje, prostě nechtěli ztrácet svůj drahocenný čas. A i ostatní se těšili na plovoucí ostrovy indiánů kmene Urú, nacházející se uprostřed zátoky tři míle od Puna, jako by to bylo kdovíco.

„*Señore!*“ připletla se mu do cesty indiánka v kroji a s klobokem na hlavě. „*Señore*, prosím!“ Snažila se mu vnutit nějaké ručně vyšívané dečky.

„Dejte mi pokoj, ženská!“ Přemáhal se, aby ji hrubě neodstrčil.

Proč si všichni myslí, že si chce něco koupit? Že je ze Spojených států? Už tady utratil pěkných pár solů, takže nabyl dojmu, že toho pro místní ekonomiku udělal dost.

Přelétl pohledem směsici turistických lodí a člunů, pohupujících se na hladině, zabarvené díky všudypřítomným řasám do jedovatě zelených odstínů. Všiml si, že jeho skupina už nastupuje do jednoho z nich.

Jestli ho tu nechají...

Tenhle výlet si daroval k šedesátým narozeninám. Vždycky chtěl navštívit Peru, zažít jedno z dobrodružství, o nichž do té doby pouze čítal na stránkách románů. Chtěl vidět proslavené Machu Picchu i mýty opředené jezero Titicaca. Ale trvalo mu, než se k tomu rozhoupal. A když se sem konečně dostal, došlo mu, že to možná nebyl úplně nejlepší nápad. Celou dobu bojoval s nevolností způsobenou vysokou nadmořskou výškou oblasti: jezero se totiž nachází na náhorní plošině Altiplano ve výšce 3 800 metrů nad mořem. Nemyslel si, že ji bude snášet tak špatně, a teď se začínal obávat, zda nemá výškovou nemoc, *soroche*, jak se jí zde říká, před níž je varoval „průvodce“.

Konečně se dostal k lodi a pokoušel se do ní přelézt. Jeden z indiánů, motajících se kolem, se na něj zazubil a chtěl mu podat ruku, George ho však odmítl. Ta pomoc nemusela být zas tak nezištná a muž si mohl dělat zálusk na jeho peněženku.

Do člunu se nakonec spíš zřítíl, než nastoupil.

Když dosedl na volné sedadlo, všiml si, jak se od něj ta bohatá novomanželka odtáhla. Jak by ne, když měl košili úplně propocenou a páchl, jako by právě vylezl z chléva.

„Nemůžu za to, že tak chvátáte!“ začal se rozčilovat.

Člun se se zakašláním rozjel a zamířil do vod jezera.

Jose se vracel zpátky ke svému domu, když se mu země začala chvět pod nohama. Zároveň pocítil zvláštní mravenčení na kůži

a prudkou nevolnost. Zavrával a málem upadl, srdce mu di-voce bušilo v hrudi.

Náhle se setmělo.

Povytáhl si klobouk z čela a vzhlédl. Na nebi se začaly kupit těžké dešťové mraky. Rychleji, než bylo normální. A visely ne-zvykle nízko.

Potom uslyšel zvláštní, kvilivý zvuk. *Jezero pláče*, napadlo ho.

Otočil se – a strnul. Kousek od ostrova se hladina vzedmula a stále narůstala do výšky.

Několik kroků ustoupil a cítil, jak se ho zmocňuje čím dál tím větší děs. Lidé z jeho vesnice začali vybíhat z domů, ženy kvilely, děti plakaly.

Vzdouvající se hladina mu již zcela zakryla pohled na proti-lehlou pevninu. Zdálo se, že stoupá až k mrakům.

José se pokřižoval. I přesto, že nepřestal cítit víru svých dávných předků, byl stejně jako všichni ostatní indiáni zároveň vzorným křesťanem.

Vzpomněl si na legendy, které mu vyprávěla babička, když byl ještě malý. Věděl, že je posvátné jezero místem zrození dávného boha stvořitele Virakoči i prvních dvou bájných Inků, Manco Capaca a jeho sestry a zároveň ženy, Mamy Occlo.

Možná se i dnes z vod jezera něco zrodí...

Kvílení zničehonic ustalo. Vodní stěna uprostřed jezera se ve stejné chvíli propadla a z místa, kde ještě před chvílí byla, se začaly šířit obří, více než třicetimetřové vlny na všechny svě-tové strany.

Vesničané se dali na ústup do výše položených míst ostrova, někteří se ještě snažili zachránit svůj majetek anebo hospodář-ská zvířata.

José zůstal stát a sledoval blížící se vlny. Věděl, že není dost vysoko, ani že už se před nimi nestihne zachránit útekem.

Vzápětí pohltily břehy ostrova, smetly kamenné ploty a po-tom domy – jeden po druhém, jako by byly z papíru.

Dřív, než ho dostihly a on se stal navždy součástí jezera Titi-caca, si uvědomil, že žil chudý, ale dobrý život.

Domorodý kormidelník něco křičel neartikulovanou španělštinou.

George ho téměř nevnímal a křečovitě se držel zábradlí na zádi člunu. Díky poryvům ledového větru se třásl zimou, navíc se k výškové nemoci přidala mořská a on už podruhé vyklopil obsah žaludku do vln jezera.

Kdyby se ten zatracený člun tak nehoupal... A ten chlápek tolik neřval...

Vzhlédl.

Všude kolem se táhly větší či menší ostrůvky rákosu a řas, místy splývající v jednu velkou masu, pokrývající téměř celou zátoku. Tři sta metrů od nich, v úseku s otevřenou hladinou, se vznášelo prstencové seskupení plovoucích ostrovů. Byly to umělé slepence bláta a rákosu, některé menší, jiné čítající v průměru několik desítek metrů, na nichž od nepaměti žijí v jednoduchých chýších indiáni z kmene Urů. To jediné si z výkladu průvodce pamatoval.

Kormidelníkův křik zřejmě znamenal, že už jsou nedaleko od nich.

S tím vysvětlením by se téměř spokojil, jak se však blížili, zjistil, že se na jednotlivých ostrovech něco děje. Ženy zanechaly své práce a mizely v chýších, odkud vyváděly děti, muži připravovali rákosové čluny k odplutí; některé vypadaly tradičně, jiné byly modernější a osazené diesellovými motory. Od ostrůvků právě odráželo několik turistických lodí, posádky jiných se snažily nahnat zmatené a vyděšené turisty zpět na palubu. I jejich kormidelník vzápětí člun otočil, tak prudce, že George málem přepadl přes zábradlí.

„Co blázníte?!“ rozohnil se na něj. Potom si uvědomil, že ten chlápek určitě neumí anglicky.

Zjistil, že všichni zírají někam do dále, za plovoucí ostrovy.

Přimhouřil oči.

Měl tam být jen poloostrov, oddělující zátoku od hlavní části jezera, nazvané Lago Grande. Jenže už tam nebyl. Právě se přes něj převalily vysoké vlny a hnaly k nim.

To přece není možné...

Předvoj menších vln zasáhl nejbzdálenější plovoucí ostrovy a vymrštil je do vzduchu, aby je vzápětí nadobro pohltily ty větší.

Všiml si zoufalých indiánů na člunech, které i s jejich rodinami spolkl vodní živel. Vzápětí vlny smetly několik turistických lodí.

V tom okamžiku mu došla krutá pravda.

Já tu dnes zemřu.

Věděl, že to zpátky do Puna nestihnou včas, a i kdyby, vlny zaplaví téměř jistě celou příbřežní část města.

Bylo to zvláštní, ale George se vůbec nebál. Fascinovaně hleděl na obří, nazelenalé vlny plné řas, rákosu a trosek plovoucích ostrovů. Nejdřív se jejich člun zhoupl, jak jej dostihly ty menší.

Lidé křičeli. Někdo se modlil.

Ksakru, napadlo George, už ani necítím nevolnost.

Pak vlny člun pohřbily.

TE PITO O TE HENUA PUPEK SVĚTA

*Dominikánská republika, Punta Cana
3. dubna, současnost
7.18 místního času*

Muž sešel z pobřežní promenády, a když se bosýma nohama dotkl bělostného písku pláže *Bavaro*, na okamžik zavřel oči a zaposlouchal se do uklidňujícího zvuku příboje. Vytrval tak několik vteřin. Potom otevřel oči a rozhlédl se. Bylo časně zrána, takže tu ještě téměř nikdo nebyl.

Od doby, co do Dominikánské republiky přicestoval, se tohle stalo jeho každodenním rituálem. Hodina klidu a ticha na jedné z nejkrásnějších pláží země.

Chtěl se rozběhnout do blankytných vln Karibského moře, když zaslechl zvuk, který sem nepatřil, přesto ho však důvěrně poznával: tepání rotorů vrtulníku. Zastínil si oči proti slunci, které stálo nízko nad horizontem, a pohlédl k východu. Přilétal sem *Bell 430* patřící dominikánskému letectvu. Stroj zakroužil nad prázdnou pláží a chystal se na přistání.

Tohle není normální, napadlo ho.

Rotory zvířily jemný písek. Ještě než stroj dosedl, odsunuly se dveře kabiny a vyskočil z ní snědý muž v uniformě důstojníka, doprovázený dvěma vojáky s útočnými puškami v rukách. Všichni tři zamířili rovnou k němu.

Ucítil, jak se mu sevřely útroby.

Důstojník, podle hodnosti na výložkách kapitán, na něj upřel pronikavý pohled mandlových očí. „Denis Scott?“

Povzdechl si. Nemělo cenu zapírat. „Jsem to já.“

Bohužel.

Kapitán přikývl. „Půjďte s námi, *señore*.“

„Nevzpomínám si, že bych se dopustil něčeho nezákonného. Jestli se mnou zajdete do hotelu, ukážu vám pas a platné vízum.“

„Půjďte s námi, *señore*,“ zopakoval kapitán. Jeden z jeho podřízených na Denise namířil zbraň.

„A co uděláte, když ne? Zastřelíte mě?“

Kapitán něco zavrčel ve španělštině. Ve stejném okamžiku se voják rozmáchl zbraní a pažbou zasáhl nepřipraveného Denise přímo doprostřed čela. Svět kolem něj zčernal.

Když o něco později opět přišel k vědomí, zjistil, že ho vojáci táhnou k vrtulníku. Byl stále příliš omráčený na to, aby se jim bránil, takže ho vtáhli do kabiny a připoutali.

Stroj se vzápětí zvedl z pláže a brzy ji nechal daleko za sebou. Jeden z vojáků, možná právě ten, co ho praštil, se k němu naklonil a začal mu ošetřovat krvácející ránu na čele. Když se jí dotkl, přimhouřil Denis oči bolesti.

„Kam...“ soukal ze sebe, „... kam letíme?“

„Máte schůzku, *señore*!“ oznámil mu kapitán.

„Schůzku? A s kým?“

„Uvidíte!“

„Tohle nemůžete! Jsem občanem Spojených států! Budete mít velký problém, až to oznámím na ambasádě!“

„Pochybuji, že se na nějakou ambasádu vůbec dostanete, *señore*.“

Denis polkl. Měla to být výhrůžka?

Vyhlédl z okna.

Vrtulník mířil do vnitrozemí, právě přelétal nad plantážemi s cukrovou třtinou. Někde nalevo se objevily budovy puntacanského mezinárodního letiště se střechami krytými palmovými listy. Stroj začal záhy klesat, takže Denis usoudil, že je jejich cílem. Přistávali na vedlejší ranveji. Stálo tam jediné letadlo – soukromá *cessna*.

Denis zvažoval, jak se té předem avizované schůzce vyhnout, ale vpravdě neměl moc na vybranou.

Vrtulník záhy dosedl na ranvej.

Kapitán otevřel dveře. „Vystupte si, *señore*.“

Denis chvilku váhal, nakonec však splnil jeho požadavek. Přikrčil se a snažil se dostat od vrtulníku, který opět vzlétal, co možná nejdál.

Po schůdcích, přistavených k *cessně*, sestupoval prošedivělý muž v lehké khaki uniformě bez jakéhokoliv označení, na kořeni nosu měl nasazené velké zrcadlové brýle. To musel být člověk, s nímž měl „naplánovanou“ schůzku. Vypadalo to, že je neozbrojený, ale Denis by za to ruku do ohně nedal.

Uvědomoval si, jak směšné by to setkání přišlo náhodnému pozorovateli. Zejména kvůli tomu, že stál na letištní ploše bosý a v bermudách.

Muž k němu vykročil – lehkými, ale ráznými kroky. Z nich a z celkového držení jeho těla Denis vyčetl, že je to bývalý voják.

Stejně jako já...

Jak se muž blížil, došlo mu, že je mu povědomý – jen ho nedokázal hned zařadit.

Muž se zazubil. „Denisi!“

I jeho hlas už někdy dřív slyšel...

Muž si sundal zrcadlové brýle.

Na ty ocelově šedé oči a jemné vějířky vrásek kolem nich Denis nikdy nezapomněl.

„Plukovníku Whitakere,“ zašeptal a podvědomě cítil, že se narovnal do pozoru.

Ten muž byl jeho velitelem v době, kdy sloužil v jedné ze speciálních jednotek amerického letectva, oba bojovali bok po boku v Afghánistánu v rámci operace Trvalá svoboda. Naposledy ho viděl, když se rozhodl svou vojenskou kariéru pověsit na hřebík.

„Už nejsem plukovník,“ oznámil mu Whitaker a zastavil se kousek od něj.

„Takže vám mám říkat generále?“

Whitaker se zazubil. „Nemám žádnou hodnost – i když, pokud chceš, můžeš mě nazývat jednoduše velitelem.“

Jeho slova Denise překvapila. Whitaker byl pravý americký patriot a letectvem žil. Nedovedl si představit, že by ho jen tak opustil. „Velitelem čeho?“

„Kladeš dobré otázky – stejně jako před lety.“

„Nestojím o komplimenty. Co mi chcete?“

Whitaker ukázal ke stojícímu letadlu. „Promluvíme si o tom na palubě. Co říkáš?“

Denis zagestikuloval ke svému čelu. „Myslíte si, že do té *cessny* dobrovolně nastoupím? Po tom, jak ohleduplně se ke mně chovali dominikánští vojáci?“

„To byla má chyba, Denisi. Omlouvám se. Řekl jsem jim, že tě mají dopravit na letiště stůj co stůj, a oni si zřejmě vyložili mé rozkazy po mém.“

„Jistě, jen se spletli,“ poznamenal ironicky. Přesto ho překvapilo, že může Whitaker dávat rozkazy dominikánským vojákům. Z jakého titulu?

„Ty mi nevěříš?“ zeptal se jeho bývalý velitel.

„Proč bych měl?“

Jeho slova Whitakera zasáhla víc, než předpokládal. Denis si vzpomněl na okamžik, kdy se jejich průzkumná jednotka ocitla v obklíčení Tálibánu v afghánských horách, a na Whitakera, který ji z něj beze ztráty jediného muže vyvedl ven.

Věřte mi, říkal jim tenkrát. *Věřte mi stejně, jako já věřím vám.*

„Takový jsi nebýval, Denisi,“ zašeptal.

Ignoroval jeho slova, i přesto, že se jej hluboce dotkla. „Když nastoupím do toho letadla – dostanu zaplacení?“

Whitaker si ho chvíli měřil nevyzpytatelným pohledem. Nakonec přikývl.

„Výborně. Jsem váš člověk.“

Denis cestoval už téměř rok a za tu dobu se mu slušně ztenčily úspory. Předevčirem byl dokonce postavený před otázkou, zda se vrátí do Států, anebo se pokusí nějak sehnat další peníze. Zdá se, že se nyní vyřešila sama.

Když se ocitl na palubě letadla, překvapilo ho, že tam nejsou žádní jiní pasažéři. Pouze dlouhonohá stewardka, která mu ihned nabídla něco k pití. Dokonce se mohl i převléci do erárního oblečení, které měl Whitaker k dispozici.

Jakmile se *cessna* odlepila od ranveje a on byl pohodlně usazený v koženém křesle, v ruce držel sklenku whisky, v níž chřestily kostky ledu, obrátil se na Whitakera. „Tak mluvte, veliteli. Jsem jedno ucho. Pro koho pracujete? Kam máme vlastně namířeno? A na co mě potřebujete?“

„Je to snad výslechl?“

„To posuďte sám.“

Whitaker se uchechtl. „Říká ti něco zkratka UNSHEL?“

„Slyším ji poprvé.“

„To mě nepřekvapuje. Je to mise OSN, *United Nation for Safety Historical and Environmental Location*, Organizace pro zabezpečení historických a přírodních lokalit. Je to něco jako UNESCO. A já jí velím.“

Denis zamrkal. „Vy si ze mě děláte legraci!“

„Proč?“

„Vy víte proč.“

Whitaker se zazubil. „Ach, ano. Nejde ti to dohromady stejně jako dvě různobarevné fusekle. Co bych měl asi tak já, starý ostřílený veterán, společného s nějakou pacifisticou misí OSN, podobající se UNESCO.“ Usmál se. „Ale jde to dohromady víc, než si myslíš. UNESCO má za cíl chránit kulturní dědictví lidstva a uchovat jej pro další generace. Jenže problém tkví právě v tom, že je to ryze mírová organizace. A to nestačí. V současnosti dochází k masivnímu poškozování cenných historických památek, které nemá obdoby. A UNESCO nemělo žádnou moc tomu zabránit. Stejně tak OSN. Až doposud.“

„Takže vy vlastně velíte komandu, které má za úkol chránit památky zapsané na seznam dědictví UNESCO?“ zajímal se Denis.

„Dalo by se to tak chápat. Ano. I když my je i zkoumáme.“

Díval se Whitakerovi do očí. A nabyl dojmu, že mu neříká celou pravdu, pokud mu tedy rovnou nelže. Pochyboval totiž, že by se Spojené národy rozhodly pro takový razantní krok jen kvůli prosté ochraně památek – a že by kvůli tomu najímaly bývalé elitní vojáky. Navíc by ho velice zajímalo, jak by se ta činnost prováděla v praxi.

Ale co mi je vlastně po tom, napadlo ho. To není má starost. Hlavně aby mi zaplatili.

Zjistil, že si ho Whitaker prohlíží pronikavým, ocelovým pohledem. Připadalo mu, jako by mu jím chtěl vyvrtat díru do hlavy. „Děje se něco?“ zeptal se ho Denis.

„Vím, co se stalo tvé přítelkyni v Alžírsku. A je mi to líto.“
Alyson...

To její tragická smrt, s níž se stále těžce vyrovnával, byla pravým důvodem, proč rezignoval na celý svůj předchozí život, dal výpověď v práci a zmizel ze Států. Snažil se zapomenout. Na ni, na to, *jak* zemřela. A *proč* vlastně. Ale nešlo to. I teď stále před očima viděl její tělo, padající s prostřelenou hlavou k zemi, její nevidomé oči, které musel zatlačit. Nepřál nikomu, aby zažil něco tak hrozného jako on.

Pocítil vztek. „Vy, sakra, nevíte...“

„Vím, co je to bolest, Denisi. Nejsi jediný, komu někdo zemřel. Ale nesmíš kvůli tomu zanevřít na svět. Ona by si to do zajista nepřála.“

„Vždyť jste ji ani neznal!“

„Ne, máš pravdu. I tak je mi to ale líto.“

Denis netušil, jestli se má smát, anebo brečet. Nejradši by si vzal padák a vyskočil z letadla – věděl však, že by mu to Whitaker nedovolil.

„Už se o ní nikdy nezmiňujte,“ varoval velitele. „Prosím. Jinak můžete na mou spolupráci rovnou zapomenout.“

Whitaker potřásl hlavou. „Dobře, ale...“

„To stačí!“

„Denisi, ty jsi dobrý muž, jeden z nejlepších, které jsem kdy poznal, a...“

Dřív, než stačil Whitaker dokončit větu, proti němu Denis vystartoval, chytil ho za límec uniformy a zacloumal jím. „Řekl jsem, že...“

Whitaker mu v další vteřině prudce přišlápl pravou nohu, srazil mu ruku, jíž ho držel, a udeřil ho do ohryzku. Denis zasýpal a dopadl zpět na své sedadlo.

„Vyšel jsi ze cviku,“ poznamenal Whitaker nevzrušeně. „Zřejmě jsi za ten rok poflakování a opíjení zapomněl na to, co jsem tě před lety naučil.“

Denis se držel za krk, hrdlo ho páliło jako čert. I přesto si neodpusřil poznámku. „Vy... vyser...“

Whitaker ho ignoroval. „Zpátky k věci. Když jsi seděl v jednom z řech zaplivaných barů v Punta Cana, viděl jsi ve zprávách, co se stalo před řech dny v Peru u jezera Titicaca?“

Denis zamrkal, jak se snažil potlačit bolest. Skutečně něco zahlédl. Jezero se z neznámých příčin vylilo ze svých břehů a zaplavilo bezprostřední okolí. Zemřelo při tom dost lidí. Zároveň dostal odpověď na svou předchozí otázku, kamže to mají vlastně namířeno.

„Co... co s řech máte společného? Vy a řech váš slavný UNSHEL.“

„Vřechno. Jezero Titicaca je na kandidátské listině UNESCO, takže spadá pod naši pravomoc. A co se řech jevu, který způsobil řech katastrofální záplavy... Byl nanejvýř podivný. Zaznamenali jsme řech anomálie a řechli jsme s řech teoriemi, ale... Potřebujeme dobrého fyzika. A podle řechho jsi řech nejlepší kandidát.“

O řech Denis vážně pochyboval. Měl sice doktorát z Michiganské univerzity a pracoval řech roky na Portlandské státní jako profesor na katedře aplikované fyziky, ale řech bylo asi řech všechno. Byly řech tisíce řechších fyziků než řech. Ale řech možná za Whitakerovou řechostí o řech pomoc stálo řech, že se řech spolu řechli a řech měl řech zkušenosti z řechlectva.

Whitaker řech nervózně řechnul řechlo. „Nebudu řech řech, Denisi. Tlačí řech řech. Takže – řechžu se na řech tebe řechlehnout?“

Co na řech měl řech říct? Vřechdyř řech Whitaker řechjně řechdal na řech vybranou. A řech pádák řech stále řech nikde řechviděl. Řechzignovaně řech povzdechł. „Nezklamu řech.“

Anebo se o řech alespoň řechkusím...

Eric Rogers stál na okraji zerodovaného útesu, silný vítr se mu opíral do šatů a hluboko pod ním bušil do skal oceán. Upřel pohled na nedaleký vrchol vyhaslého vulkánu Poike, jehož svahy tvořily prakticky celý stejnojmenný poloostrov, nejvýchodnější výspu Velikonočního ostrova, a zařal zuby.

„Neříkej mi, že se bojíš.“

Podíval se na sedmadvacetiletou pohlednou ženu oblečenou v těsných khaki kalhotách, bílém tričku a černé vestě. Smála se jeho nejistotě a přidržovala si klobouk, zpod něhož jí vyčuhovaly neposedné kadeře plavých vlasů.

Tiše zaklel. Nerad přiznával, že má strach.

Jeden z jejich koní, kteří se popásali opodál, zaržál.

Ještě ty se mi směj...

Pevně sevřel lano a pohlédl do stametrové hloubky, která se pod ním hladově otevírala.

„Musíme se tam fakt slaňovat?“ postěžoval si. „To jsme, doprčic, nemohli jít po pěšině jako normální lidi?“

Jen se ušklíbla.

Takže nemohli. Povzdechl si.

Mám tohle vůbec zapotřebí?

Doby, kdy se vrhal do nejrůznějších šílených dobrodružství, byly už neodvratně pryč. Teď toužil jen po míru a klidu, chtěl sedět v tiché pracovně a nestrachovat se o nic jiného než o to, aby neprošvihl oběd.

Tak proč jsem vlastně tady, na druhém konci světa, tisíce mil od bezpečí učeben v Durhamu?

Hořce se pousmál.

Nabídku účastnit se archeologické expedice na Velikonoční ostrov s radostí přijal. Z počátku to totiž vypadalo na geniální nápad. Mohl tady provádět poklidný výzkum, na čerstvém vzduchu, v jižních mořích, na tom nejzáhadnějším a mýty nej-

opředěnějším místě na světě, na bájném *Te Pito O Te Henua* – Pupku světa. Co víc si mohl přát?

To by se ale nesměl seznámit s Veronikou MacLeurovou, šílenou hyperaktivní antropoložkou, již si za ty dva měsíce, co tu trávil, velice oblíbil. Vlastně se stali dobrými přáteli.

Znovu na ni pohlédl a ona mu věnovala zářivý úsměv. Věděl, že kdyby s ní nešel, vrhla by se do tohohle dobrodružství sama po hlavě, jak jí to bylo vlastní. A to nechtěl připustit. Znal z vlastních zkušeností, kam až to může vést. Takže se pokřižoval, pevně se chytil lana a odrazil se.

Ihned se do něj opřel silný vítr a málem ho srazil dolů, do běsnícího oceánu. Zapřel se nohama o zvětralou vulkanickou skálu, srdce mu divoce bušilo v hrudi. Znovu se odrazil a sledoval, jak lano klouže slaňovací brzdou. Stačilo by jen málo a... Jakmile na to pomyslel, ujela mu noha a začal se volně houpat na laně.

Zavřel oči a snažil se uklidnit.

Když je opět otevřel, zjistil, že se Veronica pohupuje na dalším laně kousek od něj a culí se od ucha k uchu. „To zvládneš!“ povzbuzovala ho. „Zakloň se v úvazku a znovu najdi nohama oporu na skále!“

„Tobě se to lehko řekne,“ zavrčel – ale poslechl ji. S myšlenkou, že až se vrátí do Anglie, bude si muset zaplatit pár hodin na stěně.

Znovu se začal spouštět, tentokrát obezřetněji.

„A netvař se u toho jak vystrašené mimino!“ křikla na něj ještě a zmizela mu z dohledu.

Jasně. Díky za radu.

Když se o několik útrpných chvil později podíval dolů, zjistil, že je už více než padesát metrů pod ním a stojí na skalní římsce. Dokonce začínala spouštět své lano. Vzhlédla. „Myslíš, že tu budeš ještě dnes?“

Znovu se začal spouštět. Pomalu, opatrně.

Nevěděl, jak dlouho trvalo, než se třesoucíma se nohama dotkl skalní římsy. Odhadl to na celé hodiny, ale pohled na hodinky mu řekl, že to bylo pouhých pár minut. Bylo tři čtvrtě na devět. Vedoucímu expedice, profesoru Dickinsonovi, se mají hlásit ve dvanáct. Takže jim zbývalo poměrně dost času na průzkum.

Vyvlékl se z úvazku, stáhl lano dolů a zamířil za Veronikou. Dřepěla u otvoru ve skále, velkého tak akorát na to, aby se člověk protáhl dovnitř, a svítila do něj baterkou.

Cítil, jak strach pomalu odeznívá a nahrazuje jej vzrušení.

Byl to vchod do proslavené Jeskyně panen, Ana O Keke.

Veronica na nic nečekala a zmizela uvnitř.

Ještě naposledy nasál do nosu vzduch plný soli a vodní tříště a následoval ji. Ocítl se v menší jeskyni, která mohla mít napříč sotva pět metrů, s proklatě nízkým stropem a hladkými stěnami pokrytými malbami.

Přelezl o kus dál a posadil se na velký plochý kámen. Odtud sledoval Veroniku, jak přechází přes jeskyni a studuje obrazce na stěnách. Ve světle baterky spatřil její oči, zářící vzrušením.

„Tak kde začnem?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Nevím. Ale ty seš mnohem zkušenější než já. A to i v honbě za poklady. Nenapadá tě něco?“

Napadalo. „Kdy si už konečně přiznáš, že je to kravina.“

Zašklebila se. „To už jsme přece probrali, Eriku.“

Povzdechl si.

Bohužel.

Ale ona si stále naivně myslela, že může prokázat, že byl Velikonoční ostrov kolonizovaný nejen polynéskými mořeplavci, ale i z oblasti dnešního Peru. Možná Inky, anebo jejich předchůdci – Močiky, chavínskou civilizací, kulturou Tiwanaku anebo Sicán.

Teorie osídlení Velikonočního ostrova z Jižní Ameriky, kterou mimo jiné zastával i slavný norský badatel Thor Heyerdahl, však byla už dávno vyvrácená. Indiáni byli na rozdíl od Polynésanů mořeplavci na baterky, takže by těch více než dva a půl tisíce mil, oddělujících ostrov od pobřeží dnešního Peru či Chile, na svých primitivních balzových vorech anebo rákosových člunech jen těžko překonali – a to bez ohledu na to, že mnozí tvrdili opak. I slavné sochy *moai*, jimiž byl Velikonoční ostrov – anebo také Rapa Nui, jak zněl jeden z jeho domorodých názvů – proslulý, se ani zdaleka nepodobaly svým protějškům z bolivijského Tiwanaka anebo kolumbijského San Augustinu, jak někteří poukazovali. A co je hlavní, podle testů DNA

současných Rapanujců i kosterních pozůstatků nalezených na ostrově je jasné, že domorodci jsou Polynésané. Tečka.

Veronica si založila ruce na prsou. „Alespoň minimální kontakt s jihoamerickými kulturami mít obyvatelé Velikonočního ostrova musí. V kráterových jezerech sopek Rano Kau, Rano Raraku a Rano Aroi dodnes roste rákos *titora* stejně jako na jezeře Titicaca uprostřed And. Pěstují se tu sladké brambory, které pocházejí rovněž z Jižní Ameriky. A prohlédl sis Ahu Vinapu I?“

Eric si povzdechl. „Jasně. Pokaždý, když jdu na záchod.“ Po-
blíž tohoto proslaveného *ahu* – ceremoniální plošiny –, jichž bylo na ostrově více než tři sta, totiž vybudovali svůj tábor.

„A?“

„Jasně, jeho návětrná zeď vypadá, jako by ji postavili Inkové, jako by se vyloupila přímo z Ollantaytamba nebo Saksaywamanu, těch nejlepších příkladů jejich architektury. Aspoň teda na první pohled. Protože ve skutečnosti není složena z dokonale slícovanejších kamenejších bloků, ale jen obvodovejších čedičovejších desek a uprostřed je sut' – takhle Inkové rozhodně nestavěli.“

„A co tahle jeskyně?“ nevzdávala se Veronica. „Jak že zní překlad jejího názvu?“

„Máš nejspíš na mysli ten Heyerdahlův.“

„Jeskyně sluneční inklinace, ano,“ odpověděla si sama. „A k čemu sloužila?“

„Domorodci tu schovávali *neru*, urozený panny, který tu musely trávit několik měsíců, aby se jim vybělila kůže. Nesměly z jeskyně ven a místní jim nosili každé den jídlo.“

„A Inkové zase své dívky zavírali do chrámů, kde se z nich stávaly *mamacony*, Panny slunce, sloužící bohu slunce Intimu a jeho zástupci na zemi, samotnému vládci říše, Inkovi. Není lepší místo, kde pátrat po kulturních souvislostech, než tady, v Jeskyni sluneční inklinace.“ Přejela rukou po skalní stěně. „Chudinky. Když si představím, jak tu poslední *neru* zemřely hladu, když v devatenáctém století peruánští otrokáři pochytali téměř všechny domorodce a odvezli je z ostrova, vždycky z toho mám husí kůži.“

„Já stejně nechápu, proč místo toho, aby tu dobrovolně natáhly brka, prostě nevylezly ven.“

„Eriku!“

„No tak fajn, je mi jich fakticky strašně líto.“ Rozsvítil svou baterku a namířil ji na úzký otvor v zadní části jeskyně. „To chceš lízt až tam dozadu? Mně se na červa moc hrát nechce.“

Zavrtěla hlavou. „Tam nic není – prohledali to tam už nejméně tisíckrát.“

„Takže?“

Třeba ji ještě napadne se na to vykašlat. Mohli bychom si zajet do Hanga Roa a koupit si v Mateově pekárničce briošky...

Jakmile na ně pomyslel, ucítil, jak mu zakručelo v břiše. Snídani totiž odbyl, protože se snažili vyplížit z tábora ještě před rozedněním. Doufal, že je nebude Dickinson potřebovat dřív, než jim oznámil. Kdyby zjistil, že odešli a nenahlásili mu to, byl by z toho průšvih. A to ani nemyslel na to, co by se stalo, kdyby mu došlo, *kam* měli namířeno.

Veronica si však dnes usmyslela všechna jeho přání ignorovat. „Ten kámen,“ řekla jen.

„Jakej?“ Rozhlédl se. Kolem viděl jen rovné ploché dno jeskyně.

„Ten, na kterém sedíš, ty chytráku.“

Pohlédl na něj. „A co je s ním?“

„Co kdybychom se podívali, co je pod ním?“

Odfrkl si. „Ty si myslíš, že nikoho nikdy nenapadlo ten šutrák převrátit?“

„Lidé často přehlízejí to, co mají přímo před očima.“

Musel uznat, že na tom něco bude. Postavil se a dával při tom pozor, aby se hlavou nepraštil o strop. Kámen byl zdánlivě pevně zapuštěný do skály, tvořící podlahu jeskyně, ale když si ho pozorněji prohlížel, došlo mu, že musí být určitě dílem lidských rukou.

„Jenže je tu menší problém, nemáme...“

„Tumáš.“ Vrazila mu do ruky malé páčidlo, které vyndala z batohu.

Povzdechl si, našel skulinu mezi hranou kamene a podlahou jeskyně, zahákl do ní páčidlo a zabral. Ani se nepohnul. Ten kámen mohl mít snad tunu. Pevně zaťal zuby a cítil, jak se mu čelo perlí potem.

Veronica si založila ruce v bok a s hlavou nakloněnou na stranu si ho pobaveně prohlížela. „Mám to snad zkusit sama?“

Nesnášel, když tohle dělala. Ale chápal to – při několika příležitostech se mu totiž zmínila, že se v dětství často poměřovala s bratrem.

„U nás existují skotské hry,“ pokračovala.

„Já to vím,“ zahučel podrážděně. „Vždyť z Durhamu je to do Skotska, co by kamenem dohodil.“

Věděl, že se těch více než sto mil tak rozhodně nazvat nedá, ale neodpustil si to.

„Chtěla bych tě vidět, jak házíš kladivem,“ dál si ho dobírala. „I já bych dohodila dál než ty.“

Vzteky do toho znovu vložil všechny síly – a cítil, že se kámen pohnul.

„No vidíš, že to s trochou motivace jde!“

Potlačil jedovatou poznámku, která mu už už vyklouzla z úst, a opatrně kámen odsunul. Čekal pod ním cokoliv – ale ne úzkou temnou šachtu. Posvítil do ní baterkou: měla na délku půl metru, prostor pod ní se však rozšiřoval do menší kaverny. Kromě nějaké suti na dně, které mohlo být tak deset patnáct metrů pod úrovní otvoru, nespátřil nic, ať se nakláněl sebevíc.

Vyměnil si pohled s Veronikou. „A co teď?“

Výraz v její tváři se mu pranic nelíbil. Odběhla ke vchodu do jeskyně a přinesla lano společně s úvazkem. „Spustíš mě tam.“

Tiše zaúpěl. „Niky...“

„Nemám ráda, když mi tak říkáš.“

Povzdechl si. Věděl totiž, že jí to nevymluví.

Začala si upevňovat úvazek. „Spustíš mě tam jen na pár minut. Porozhlédnu se a potom mě hned vytáhneš nahoru.“ Vzhlédla. „Platí?“

„Tak dobře,“ rezignoval nakonec. „Ale dávej si majzla, jo. Nikdy nevíš, co může číhat v temnejch jeskyních. Mám s tím svý zkušenosti.“

Zarazil do protější stěny jisticí skobu, ukotvil k ní lano a pevně ho popadl do rukou, Veronica se mezitím posadila na okraj šachty a spustila do ní nohy.

Pohlédla na něj. „Můžu?“

„Držím.“

Chytila se lana, v druhé ruce měla rozsvícenou baterku. Sklouzla dolů. Pomalu ji spouštěl.

„Klidně můžeš zrychlit!“

„Jak si přejete, madam! Co tam dole je?“

„Počkej chvíli!“

Lano se mu cukalo v rukách, jak se na něm otáčela. „Něco tu je! Panebože! Haló, kdo je tam?!“

Erikovi zatrnulo. Kdo může u všech svatých být tam dole? Každou chvíli čekal, že se mu lano vyškubne z rukou a něco ji odťáhne pryč. „Mám tě vytáhnout?!“ zaskřehotal.

Ze zdola mu odpověděl její smích. „Dělám si legraci!“

„Tohle je fakt blbá sranda!“

„Asi se moc díváš na horory!“ Najednou zmlkla. Dost dlouho na to, aby znovu znervózněl.

Přestal ji spouštět.

„Veroniko?“

Náhle jeskyní prolétl její výkřik, nesený ozvěnou.

Povzdech si. „Tohle už není vtipný, Veroniko. Fakt.“

Neodpovídala.

„Veroniko?!“

Do hajzlu!

Začal ji vytahovat nahoru a přitom se pomalu blížil k otvoru. Obezřetně, aby ji nepustil, se sehnul pro svou baterku, ležící na zemi. Vložil si ji do úst, znovu chytil lano oběma rukama a naklonil se nad šachtu.

Uviděl ji – bezvládně visela v úvazku. Zřejmě byla v bezvědomí.

Věděl, že mu vzhledem k průměru šachty nastal problém – dostat ji ven bude jako protáhnout nit uchem jehly. Několikrát zabral, aby ji vytáhl, kam až to šlo, pak se začal vzdalovat od otvoru a popouštěl lano tak, aby se nehnula ani o píd'. Když se dostal až k jisticí skobě, znovu kolem ní lano uvázal, čímž si zajistil volné ruce pro druhou část svého plánu.

Lehl si na břicho a natáhl ruce do šachty. Po chvíli tápání se mu podařilo nahmatat Veroničino rameno. Natáhl se ještě o něco níž, pevně ji chytil za ruku a začal ji tahat nahoru. Do-

stat ji do jeskyně ho nakonec stálo poslední síly. Kdyby byla jen o pár kilo těžší, zřejmě by se mu to nepodařilo.

Zjistil, že dýchá. Sice mělce, ale bylo to lepší než nic.

„Veroniko!“

Nereagovala.

Zalomcoval s ní – připadalo mu, že třese s hadrovou panenkou.

Sáhl jí na čelo – a rychle ucukl. Měla ho úplně ledové!

Zvedl se a pohlédl do temné šachty, která se najednou tvářila zlověstně. Strach se smísil se vzrušením. Co je tam dole? Bojoval s touhou tam alespoň nakouknout, ale... Byla tu Veronica. Musel ji dostat k lékaři.

Vzal ji do náručí a vynesl ji ven, na denní světlo. Položil ji na skalní římsu u vstupu do jeskyně a chvíli u ní klečel, vnímal přítom svěží vzduch prosycený vodní tříští a běsnící vítr. Do nahých paží se mu opíralo slunce.

Pohlédl na sotva znatelnou stezku, vinoucí se podél srázu k vrcholu útesu, a na vlny dotírající na skaliska hluboko pod ním.

Chvíli uvažoval a pak vytáhl svůj smartphone. Když jim nahoru pomohou záchranáři, Dickinson ho strhá a pošle nejbližším letem domů, ale byla to rozhodně lepší alternativa než namáhavým a nebezpečným výstupem riskovat život jich obou.

Už už se chystal vyťukat číslo, když zjistil, že Veronica něco křečovitě svírá v ruce – předtím si toho v šeru jeskyně vůbec nevšiml. Opatrně jí to vyprostil z prstů. Byl to malý úlomek lidské lebky, do nějž bylo vryto několik glyfů *rongorongo*, unikátního, dosud nerozluštěného písma, které v polovině devatenáctého století na ostrově objevil francouzský misionář Eugène Eyraud. Dodnes bylo známo přes dvacet dochovaných dřevěných tabulek s tímto písmem, jimž se někdy pro jejich tvar říkalo mluvící hole. Tohle bylo poprvé, co byly glyfy nalezeny na podobném médiu – tedy pokud věděl.

Zastrčil úlomek lebeční kosti do kapsy a znovu se věnoval smartphonu, když se Veronica náhle pohnula.

„Eriku...“, zašeptala.

Cítil, jak mu ze srdce spadl obrovský kámen. Setkal se s ní očima, chytil ji za ruku a sáhl jí na čelo – už nebylo tak ledové.

„Jak ti je?“

„Já... Co se stalo?“ Chtěla se zvednout na loktech, ale ihned podklesla. „My... Jsme venku?“

„Spustil jsem tě dolů do tý další jeskyně. Pamatuješ?“

Vrhla na něj zmatený pohled. „Já... Vím, že jsme byli v Ana O Keke, hádali jsme se a... Pak jsem se probudila tady.“

Otočil se a vrhl zadumaný pohled ke vchodu do jeskyně.

„Co je?“ zeptala se.

„Nic – vůbec nic. Myslíš, že se můžeš postavit?“

„Pokusím se.“

Podepřel ji a pomohl jí na nohy.

Zavravorala. „Připadám si jako po jízdě na kolotoči.“

Zachmuřil se. „Neříkej.“

Došlo jí, na co myslí. „Dělám si legraci. Neboj – zvládnou to. Nemusíš kvůli tomu, že jsem omdlela, hned volat kavalérii.“ Na potvrzení svých slov vykročila po pěšině, ale přidržovala se skály.

Chvíli ji sledoval přimhouřenýma očima a pak ji následoval. Chtěl se u ní držet co možná nejbližší – protože i když tvrdila, že je v pořádku, moc tomu nevěřil. Jako obvykle si hrála na hrdinku.

Když se pohnul, ucítil v kapse tvrdý předmět – ten úlomek lebeční kosti s písmem *rongorongo*.

Co to má, k čertu, všechno znamenat? A co se tam dole vůbec stalo?

Peru, jezero Titicaca

3. dubna, současnost

11.21 místního času

Příd' motorového člunu prorážela hladinu plnou trosek: tvořily je kusy dřeva a plechů, ale mnohdy i osobní věci. Hračky...

Když přistáli na letišti, které díky vyšší nadmořské výšce nezasáhly ničivé vlny, jež zpustošily pobřeží jezera, Denisovi vůbec nedošlo, jaké zkázy bude v následujících chvílích svědkem.

Nepředpokládal, že ho to tolik zasáhne. Myslel si totiž, že za uplynulý rok otupěl. Ale mýlil se...

Nejdřív je obklopily stovky lidí, žijících na chudých předměstích Puna, a dožadovaly se jídla. Bylo zjevné, že humanitární pomoc, kterou poskytla i jeho země, zoufale nedostačuje. Někteří z místních už dávno propadli letargii; i teď před očima viděl prázdný pohled indiánské ženy, svírající v rukách několika měsíční plačící dítě.

To byl však pouze začátek.

Příbřežní části města s jeho hlavní infrastrukturou – náměstím, trhem, vlakovým nádražím a přístavem – byly srovnané se zemí. Příslušníci peruánské armády a záchranných sborů, často rezignovaní stejně jako obyvatelé města, se snažili odklízet trosky, které si s sebou nevzaly vody jezera, ale práce postupovaly jen pomalu.

V hlubinách Titicaca však skončilo i něco jiného...

Nad člunem vzápětí přeletěl záchranný vrtulník a zamířil k nedaleké skupině lodí, jejichž posádky pátraly po tělech utonulých. Denis věděl, jak těžká a marná práce to je.

„Zatím jich našli více než tři tisíce,“ poznamenal Whitaker ponuře. „Ale je to jen kapka v obrovském moři zmaru. Pohřešovaných je více než padesát tisíc.“

„Ježíši...“ ujelo Denisovi.

Ucítil, jak mu na hřbet ruky dopadla velká kapka. Pohlédl na temné mraky visící nad jezerem – tak nízko, až měl pocit, že se jich může dotknout. I nebe pláče...

„Tu máš.“

Denis zjistil, že mu Whitaker podává kanárkově žlutou pláštěnku. Měl chuť odmítnout, ale nakonec ji přijal – sotva si ji oblékl, spustil se vydatný déšť.

Hleděl skrze něj kupředu a soustředil se na dýchání, které bylo čím dál obtížnější. Nebylo to poprvé, co se ocitl v podobné nadmořské výšce – před pár lety se v Tibetu pohyboval také dost vysoko. A přežil to. Jenže tam měl čas na aklimatizaci. Věděl, že tady si takový luxus nemůže dovolit. Whitaker mu alespoň přislíbil, že až dorazí na místo – ať to znamenalo cokoli –,

píchnu mu doktorka jeho týmu nějaký dryák, který mu se snášením nadmořské výšky pomůže.

Vzápětí zaslechl pravidelné tepání rotorů dalšího vrtulníku. Automaticky se po zvuku otočil. Čekal další záchrannou helikoptéru, ale tentokrát se jednalo o stroj patřící peruánské armádě. Nezdálo se, že by pomáhal se záchrannými pracemi, spíše to vypadalo, že tu patroluje – výmluvným důkazem toho byl kulomet umístěný na jednom ze zbraňových podvěsů.

Denis upřel tázavý pohled na Whitakera, ale ten ho ignoroval.

Člun vzápětí opustil zátoku, kde se nejvíc hromadily trosky, a ocitl se na volném jezeře. Nalevo se v dešťovém oparu ztrácely dva ostrovy – ale k nim namířeno neměli. Pokračovali dál do středu jezera.

Po třech minutách mlčenlivé plavby konečně Denis spatřil jejich cíl: starou nákladní loď, mající na délku sto metrů. Červený nátěr jejího trupu byl na mnoha místech oprýskaný, mnohde prosvítala koroze.

„Chtěli jsme použít jedno z našich nejmodernějších průzkumných plavidel, ale vyvstal problém s tím, jak ho na jezero dostat,“ vysvětlil Whitaker. „Proto jsme se museli spokojit s tím, co tu už bylo. Za zapůjčení téhle krásky vděčíme Bolivijcům – když došlo k té katastrofě, kotvila v jejich části jezera, v laguně Winaymarka, která zůstala relativně ušetřena.“ Na okamžik se odmlčel. „Nenech se zmást vzhledem. Uvnitř máme to nejmodernější vybavení.“ Kousl se do rtu. „Ještě pár minut...“

Když mířili do přístavu, velitel s někým vedl krátký telefonát, po němž znervózněl – a neklidu se dosud nezbavil.

Člun se prudce otočil, takže se Denis musel chytit madla, a přiblížil se k přídi nákladní lodě. Bílým písmem na ní stálo: *Winaymarka*. Takže se jmenovala stejně jako laguna, v níž kotvila. Paluba se tyčila více než patnáct metrů nad nimi. Denis spatřil nahoře dvě postavy ve stejných kanárkově žlutých pláštěnkách, jako měli i oni. Jedna z nich jim právě hodila provazový žebřík.

Whitaker začal bez sebemenšího zaváhání šplhat vzhůru. Jakmile byl na palubě, Denis ho následoval. A zjistil, že není v tak dobré kondici jako jeho bývalý velitel. Ale nejspíš za to mohla

jen ta zatracená nadmořská výška. Když konečně stanul na palubě, postavil se mu do cesty vysoký podmračený muž. Netvářil se zrovna přátelsky.

„Tohle je můj zástupce, Knut Johansson,“ seznámil je Whitaker.

Denis napřáhl ruku, kterou mu Johansson sevřel v silném stisku. „Vítejte na palubě, Scotte,“ ucedil při tom.

Takže tolik k vzájemným sympatiím, napadlo Denise.

Johansson zamířil podél palubní nástavby k zádi. Denis odtud zaslechl vzrušené hlasy. Zjevně se tam něco dělo. Na palubě spatřil ještě několik dalších mužů v pláštěnkách. Vypadalo to, že tu jen tak bloumají, ale on poznal, že mezi sebou zachovávají pravidelné rozestupy. I oni určitě prošli vojenským výcvikem.

Co tady hlídají? Anebo koho?

„Na Knuta si budeš muset chvíli zvykat,“ vytrhl ho z myšlenek Whitaker.

„Tak dlouho se tu určitě nezdržím.“

„Jak myslíš, Denisi.“

Vydali se k palubní nástavbě. Denis se zahleděl na staré jeřáby, kymácející se ve větru, zůstalo tu také několik opuštěných, zrezivělých kontejnerů.

Whitaker ho zavedl přímo do srdce lodi, do operačního centra – světa složeného z počítačů a velkých nástěnných LED obrazovek. Uprostřed stála štíhlá žena s plavými vlasy svázanými do ohonu.

„Jak jsou na tom?“ zeptal se jí Whitaker.

„Právě se dostali skrz bariéru a blíží se k epicentru,“ prohodila přes rameno, oči nespouštěla z obrazovek.

Denis zamrkal – její hlas už kdysi slyšel. Jen si zaboha nemohl uvědomit kde a kdy.

„Panebože,“ zašeptal Whitaker. „To je průlom.“

Žena se vzápětí otočila.

Denis zalpal po dechu. Čekal by tu kohokoliv, ale ne *ji*...

Ucítil, jak mu Whitaker položil ruku na rameno. „S doktorkou Donovanovou se dozajista znáš.“

Denise zamrazilo v žaludku. S Jennifer Donovanovou se seznámil před třemi lety, když vedla archeologickou expedici

do Ztraceného města, dávného osídlení indiánů Tairona v kolumbijském masivu Sierra Nevada de Santa Marta. On se jí tehdy účastnil coby kameraman produkční společnosti *New Horizon* zabývající se natáčením nízkonákladových dokumentů – což byla po letectvu a fyzice další z mnoha jeho životních zkušeností.

Přišlo mu, jako by od chvíle, co jejich vrtulník přistál na nejvyšších terasách města ztraceného v džungli, utekl týden – ne celé tři roky. Vzápětí ho zaplavily jiné dávné vzpomínky, na černovlasou usmívající se ženu...

Alyson, moje Alyson...

Tehdy byli pouze kolegové, ona pro *New Horizon* pracovala jako reportérka. Předtím se moc nemuseli – a právě tam, ve Ztraceném městě, se do sebe divoce a vášnivě zamilovali.

Alyson...

Znovu si vybavil okamžik její smrti.

Ne, teď ne...

Potřásl hlavou, aby se vrátil do reality.

Whitaker už u něj nestál. Místo toho vedl rozhovor s Jennifer. Denis je chvíli sledoval. A s vypětím všech sil upřel mysl k řešení aktuálního problému.

Co se to tedy, do prdele, ve skutečnosti děje?

Zahleděl se na nástěnné LED obrazovky. Jedna přenášela několik pohledů na jezero v různých vlnových délkách elektromagnetického spektra. Zamrkal: podle snímkování se v místě, kde loď kotví, nachází pod hladinou silný tepelný a rentgenový zdroj.

Pomalou se přiblížil k půlkruhu počítačových stanišť. Několik unavených tváří na něj vrhlo pohledy a pak se jejich majitelé opět pustili do práce. Neměl rád nakukování přes rameno, ale pokud se chtěl něco rychle dozvědět, neměl na vybranou.

Spatřil grafy, zachycující výkyvy záření v závislosti na čase, nic neříkající výpočty, některé byly dokonce nad jeho matematické schopnosti. Viděl několik rozmazaných záběrů, pořízených pod hladinou, podle data na spodním okraji přede dvěma dny. Zahlédl topografickou mapu dna. Další satelitní snímky.

Výstupy ze seismometrů a magnetometrů, naznačující další možné anomálie.

Muž, kterému právě koukal přes rameno, se na něj otočil a zabubil se, pod očima schovanými za tlustými skly brýlí mu temněly kruhy únavy. „Určitě jste viděl, jaké údaje jsme naměřili v infračerveném a rentgenovém spektru. Nic podobného tu ještě před pár dny nebylo.“ Napřáhl k Denisovi ruku. „Mimochodem, já jsem Ezra Levy, teoretický fyzik. Slyšel jsem, že jsme kolegové, doktore Scotte.“

Denis mu ji stiskl. „Říkejte mi raději Denisi. Na tituly si moc nepotrpím.“

Vydal se k dalšímu stanovišti. A přitom se snažil analyzovat, co viděl.

Nebyla to jen nějaká zanedbatelná anomálie. Bylo to něco mnohem většího. A nebezpečnějšího.

Vzpomněl si na hlídkující vrtulníky peruánské armády i na ozbrojené muže na palubě lodi – proto ta bezpečností opatření.

Potom ho zaujal další displej: spatřil na něm totiž siluety dvou lidských těl a soubory hodnot obsahující údaje o krevním tlaku a pulsu – bylo jasné, že jsou měřené v reálném čase. Na vedlejší obrazovce uviděl schéma zařízení podobného vesmírnému skafandru s údaji o tlaku, který na něj působí. Poznal ho. Byl to ADS – *atmospheric diving suit*, atmosférický potápěčský oblek.

Ježíši... To si snad dělají legraci...

„Můžete to dát na jednu z obrazovek?“ zaslechl Whitakera.

Denis k němu přišel. „Veliteli...“

Whitaker se zamračil. „Omlouvám se, ale...“

„Neříkejte mi, že tam dole máte lidi!“

„Dvojjici potápěčů,“ odpověděla místo Whitakera Jennifer. „Neboj, mají hi-tech atmosférické obleky ARM-2. Zatím je zkoušelo jen americké námořnictvo. Mimochodem – ahoj.“

Ignoroval ji. „Veliteli...“ oslovil znovu Whitakera. „Johne. Musíte ty muže odvolat.“

Whitaker na něj vrhl podrážděný pohled. „Proč?“

„Protože pokud to neuděláte, zemřou.“

* * *

Jak jsem se dostal do tohoto průseru?

Ta věta zněla Ashtonu Lowlesovi hlavou, když se blížil k místu, které ti nad hladinou nazvali jednoduše „epicentrum“. Jenže epicentrum čeho? Ani jim tu otázku nepoložil – protože věděl, že by mu na ni stejně neodpověděli.

Dno všude kolem – anebo kam až byl schopný pomocí silných světlometů potápěčského obleku dohlédnout – bylo rozbrázděné hlubokými rýhami, až to vypadalo, jako by si tu brousila drápy obří kočka.

Je to moje práce, opakoval si. Je to moje práce.

Ale přesto ho napadlo, že možná není nic víc než hornický kanárek.

„To je na hovno,“ ozval se mu v přílbě jeho bratr a zároveň kolega, Gregory. „Sakra, vždyť jsme skoro dvě stě metrů pod hladinou a stejně jsme pořád tak vysoko, jako kdybysme stáli na jednom z vrcholků Kaskádového pohoří.“

Lépe to popsat nešlo.

Ashton sešlápl pedál řídicího systému skafandru. Nejdřív uslyšel jemné zavrnutí motorků a pak cítil, jak ho boční vrtulky otáčejí. Dvojice reflektorů na vrcholu obleku vzápětí ozářila Gregoryho tvář schovanou za palec silným hledím. „Víš, kolik za tohle dostaneme zapláceno?“

„Proč se ptáš – tu smlouvu jsem podepsal stejně jako ty.“

„Takže taky víš, proč jsme tu.“

Potápění se věnovali už od dětství. Měli pro to ostatně skvělé předpoklady: jejich rodiče vlastnili dům na Floridě a otec pracoval jako policejní potápěč. Brzy jim běžné potápění nestačilo. Chtěli překonat sami sebe, své hranice – proto se vrhli na hloubkové. Sám Ashton se v dvaadvaceti letech dostal do pěti set metrů a vydržel tam několik hodin. Aby jeho tělo přivyklo obrovskému tlaku panujícím v hlubinách oceánu a vyhnul se nebezpečné dekompresní nemoci, musel při sestupu strávit pět dní

v potápěčském zvonu a stejnou dobu při výstupu nahoru. Ale stálo to za to. Několik následujících let pracovali jako hloubkovi potápěči pro jednu aljašskou ropnou společnost. Při opravách podmořského potrubí se naučili používat podobné skafandry, jaké nyní měli na sobě. Měli totiž jednu nespornou výhodu – díky vnějšímu pancéřování zůstane uvnitř zachovaný stejný tlak jako na úrovni hladiny, takže potápěč nemusí procházet dlouhou kompresí a dekompresí. V podstatě se jednalo o jednomístnou miniponorku.

Před třemi lety si oba splnili dávný sen: na Floridě začali provozovat školu pro potápěče. Také pracovali na vývoji vlastních atmosférických obleků pro komerční využití a brzy získali několik zakázek.

Jenže koncem minulého roku se díky škodám napáchaným hurikánem a mizerné pojistce dostali do finančních problémů. Vypadalo to, že budou muset školu zavřít – až do chvíle, kdy se jim ozval Whitaker. Americké námořnictvo mu poskytlo nejnovější atmosférické obleky – ale ne operátory. Kývl na jeho nabídku – protože jim nic jiného ani nezbyvalo.

Ashton se zadíval na topografickou mapu dna jezera, kterou mu na hledí promítal interní počítač obleku – jedno z mnoha vylepšení, které měl vojenský skafandr oproti civilnímu. K „epicentru“ mu zbývalo pouhých dvacet metrů.

Jak se k němu blížil, tím více bylo dno jezera zvrásněné. Všiml si, že z některých „jizev“ stoupají bublinky. Dřív, než to stačil prozkoumat, odhalily reflektory velkou kruhovou jámu o průměru sto metrů, nacházející se přímo před ním.

Vypnul motory obleku a chvíli plul pouze setrvačností.

Tohle už několikrát viděl. Podobalo se to modrým dířám, nacházejícím se u pobřeží Belize anebo na Bahamách. Většinou vznikají tak, že se sesuje strop nějaké podvodní vápencové jeskyně.

Ucítil, jak mu v zátylku vyrazil ledový pot.

Protože tahle vypadala jako vchod do samotného pekla...

Jennifer Donovanová se zamračila.

Přestože se uzavřela ve světě dokonalé koncentrace, Denisova poslední slova ji rozhodila.

Pohlédla na něj. Vypadal jinak, než jak si ho pamatovala z Kolumbie. Byl pohublejší, pohlednou tvář měl poznamenanou novými vráskami, v očích těžko skrývanou bolest. Ale chápala, proč tomu tak je. Věděla o jeho ztrátě. Nicméně netušila, jak velká pro něj byla, ani že se z ní dosud nevzpamatoval. Začínala pochybovat o jeho úsudku.

„Jak jsi to myslel?“ zeptal se ho Whitaker se stopami potlačované zlosti v hlase.

Jennifer věděla, že velitel UNSHELU nemá rád panikařící jedince.

„Tak, jak jsem to řekl,“ odpověděl Denis a obrátil pohled na ni. „Opravdu si myslíš, Jennifer, že máte tuhle situaci pevně v rukách? Ty víš nejlépe, jak se můžou některé věci zvrtnout.“

Zamračila se. Zaútočil totiž na její slabé místo. „To je absurdní,“ namítla. „Ti muži tam dole jsou a *budou* v absolutním pořádku. Nehrozí jim žádné nebezpečí.“

„Jsi si tím jistá? Mně to přijde dost riskantní. Pokud vím, tak se tu před pár dny něco stalo – něco, co zabilo tisíce lidí. Navíc se mi vůbec nelíbí ty zvýšené hodnoty rentgenového záření.“

„To není nic, s čím by si obleky neporadily,“ namítl Whitaker.

„Velitel má pravdu,“ souhlasila Jennifer. „Zatím si nejsme přesně jisti, co se tam dole stalo, ale myslíme si, že...“

„Podle všeho byla pode dnem jezera obrovská kapsa metanu anebo zemního plynu,“ přerušil ji Ezra, který vstal od svého stanoviště. „Před pěti dny došlo k jejímu náhlému vzplanutí, zřejmě díky zvýšení teploty a tlaku v podloží. Následně se vzedmula hladina a vlny poničily pobřeží.“

Bylo to jednoduché vysvětlení, ale Jennifer věděla, že není úplně pravdivé. Denisovi však prozatím musí stačit. Podle toho, jak se zasmušil, mu ale vůbec neuvěřil.

Možná na tom přece jen není až tak špatně...

„Vysíláme!“ přerušila ji Shryia Chandrasekharová, obsluhující komunikační stanoviště.

Jedna z nástěnných LED obrazovek se vzápětí rozdělila na dvě poloviny a začala přenášet záběry z kamer, které měli potápeči na ramenou obleků. Oba ukazovaly velkou temnou jámu.

Jennifer zalapala po dechu. Takhle detailně a zblízka ji viděla poprvé. Přimhouřila oči. Nevypadala jako kráter způsobený explozí. Její hrany byly příliš hladké, ovál takřka symetrický, stěny dokonale svislé – přišlo jí, jako by byla umělá. Když si vzpomněla na dávnou indiánskou legendu o tom, že je jezero Titicaca nekonečně hluboké, měla husí kůži.

„Tady je,“ zašeptal Whitaker – byl stejně vzrušený jako ona. Po několika dnech marnosti konečně nastal průlom. „Jak je na dně, kovbojové?“

„Na hovno,“ oznámil jim Gregory Lowles. „Máme povolení pokračovat tam dolů? Ať už je to za náma.“

„Odvolejte je, Whitakere,“ trval na svém Denis.

„Kdo to řekl?“ promluvil druhý z bratrů, Ashton, se zjevným znepokojením v hlase.

Whitaker naznačil Chandrasekharové, aby vypnula hlasitý odposlech, a blýskl po Denisovi pohledem. „Řekni mi jeden logický důvod, proč bych to měl udělat, a já jim přikážu, aby se okamžitě vrátili.“

Denis zaťal zuby. „Nedokážu to popsat, ale myslím si...“

„Myslíš si?“

Chvíli se měřili pohledy. Jennifer cítila vzrůstající napětí mezi oběma muži.

Pak Denis mávl rukou. „Nechte to plavat.“

Whitaker si vzal mikrofon. „Máte svolení, hoši. Tak do práce. Nemusím vám snad připomínat, že je váš čas drahý.“

Jennifer se opět zahleděla na obrazovku. Tentokrát však se vzrůstajícím neklidem.

Co když má Denis přece jen pravdu?

Ashtonovi stále zněla v uších slova, která zaslechl ve vysílače.

„Odvolejte je, Whitakere.“

Kdo to řekl? A proč?

Tam dolů se mu chtělo čím dál méně. Uvědomoval si však, co se stane, když to neudělají. Přijdou o tuhle zakázku. I o svou školu. Neměli na vybranou. Přesto chtěl být pokud možno opatrný. „Dávej pozor, Gregory,“ nabádal bratra.

„Stejně jako vždycky, nebo ne?“

Ashton sledoval, jak Gregory vyrazil kupředu. Beze strachu, tak, jak bývalo jeho zvykem.

Pomalů ho následoval. A náhle zaslechl hlasy. Chvíli si myslel, že má vysílačka poruchu, že zachytila nějaké rádio. Potom mu však došlo, že je ve skutečnosti neslyší, že jsou přímo uvnitř jeho hlavy. Mluvily nějakým exotickým jazykem, jemuž nerozuměl.

Díky šoku zastavil atmosférický oblek příliš prudce a začal pomalu rotovat. Na chvíli se mu zdálo, jako by se v kalné vodě nalevo od něj něco mihlo.

To se mi jen zdá...

Přítomnost čehosi cizího byla téměř hmatatelná.

Otevřel ústa k výkřiku, ale ten mu uvázl v hrdle.

Temnota se přibližovala a... Náhle to přestalo.

Stabilizoval oblek a zmáčkl několik tlačítek. Na hledí se objevily údaje o stavu všech přístrojů – tlakové lahve na zádech byly neporušené. Takže se nemohlo jednat o halucinace způsobené dusíkovou narkózou.

Gregory už byl přímo nad jámou. Natočil se tak, aby reflektory obleku ozářily její dno. Hvízdal. „Zdá se to bejt nekonečný, brácho!“

Pocit, že je něco zatraceně špatně, u Ashтона narůstal. „Žádám o povolení k návratu, veliteli Whitakere.“

„Zamítá se!“

„My nejsme vojáci!“

„Udělejte...“

Dno jezera se náhle otřásl a z jámy vyšlehl paprsek světla; Gregory se utopil v jeho záři. Ashton nebyl chvíli schopný ničeho, jen třeštil oči na ten světelný sloup – který zničehonic pohasl stejně náhle, jako se objevil.

Několik vteřin trvalo, než jeho oči přivykly změně světelných podmínek. Potom spatřil bratra, bezvládně se vznášejícího kousek od jámy.

„Gregory?“

Neodpovídal.

„Gregory!“

Ashton vyrazil kupředu.

Ve stejné chvíli začal jeho bratr neartikulovaně křičet.

* * *

„Co se tam dole stalo?!“ chtěl vědět Whitaker. „Může mi to někdo vysvětlit?!“

„Došlo k otřesům druhého stupně Richterovy škály!“ odpověděl rozrušený Ezra.

„A to světlo?“

„Údaje jsou zmatené a neprůkazné. Bude chvíli trvat, než přesně určíme jeho povahu.“

Jennifer se snažila uklidnit divoce bušící srdce a potlačit prudkou nevolnost. Protože ji napadla znepokojivá myšlenka. *Co když jsem ty muže poslala na smrt?*

Pohlédla na Denise. Tvářil se klidně, téměř rezignovaně. Když zjistil, že se na něj dívá, setkal se s ní očima. Jako by říkaly: já to věděl – a vy jste mě neposlouchali.

„Vypadněte tamodtud!“ křičel Whitaker do mikrofonu. „Ihned!“

Nikdo neodpovídal.

Záběr z Gregoryho kamery byl statický, Ashtonova naznačovala, že se její majitel blíží ke svému křičícímu bratrovi, aby mu pomohl.

„Co se s ním děje, Caroline?“ zeptala se Jennifer doktorky Mastersové, sedící u lékařského stanoviště.

„Netuším. Jeho bioúdaje jsou absolutně mimo normu. Došlo k prudkému zvýšení diastolického i systolického tlaku a k tachykardii, puls atakuje hodnotu téměř dvou set úderů za minutu.“

„Zamířte s lékařským týmem k plošině!“ přikázal jí Whitaker. Popadl vysílačku. „Johanssone?“

„Jo?“ ozval se jeho zástupce.

„Připravte se na můj povel vytáhnout plošinu.“

„Jasně.“

Sledovali, jak Ashton sevřel robotickým manipulátorem rám na zádech bratrova obleku a jak jej táhne pryč od jámy. Gregory stále nepřičetně ječel. Trvalo to nekonečně dlouho, než reflektory Ashtonova obleku ozářily ocelovou plošinu zavěšenou na silných řetězech.

Jennifer se přistihla, že počítá každou vteřinu.

„Jsme tady!“ zaječel vzápětí Ashton.

„Ted!“ přikázal Whitaker Johanssonovi. Potom se rozběhl ke dveřím.

Jennifer chvíli váhala – nakonec ho však společně s Denitem následovala.

No tak, neumírej mi...

Ashton Gregoryho tvář, zkřivenou bolestí, téměř nepoznával. V očích mu popraskaly cévky, kůži na obličeji měl šedou a zuby obnažené, jak urputně křičel. Celou dobu se v obleku zmítal. Ashton mu chtěl sevřít ruku, ale nemohl. V duchu proklínal opancěrovaný skafandr, který mu v tom bránil.

Pohlédl vzhůru. Zdálo se mu, že se plošina jen vleče. Koutkem oka vyhledal údaj o čase, zobrazený na okraji hledí. Nahoru jim zbývala ještě minuta.

Pak Gregory přestal křičet a ochabl, oči stále doširoka vytřeštěné.

Možná byl mrtvý.

Ashton se začal modlit.

Denis si přetáhl přes hlavu kapuci erární pláštěnky, vběhl do hustého deště a zamířil k zádi. Jakmile tam doběhl, naskytl se mu pohled na nově nainstalovaný jeřáb, naklánějící se nad hla-

dinu jezera. Poblíž bručely dieselové motory a navíjely na buben těžké řetězy, ukotvené k podvodní plošině.

„Jak dlouho?!“ štěkl Whitaker na Johanssona, který v koutku úst drtil cigaretový nedopalek.

„Minutu, šéfe!“

Denis zaslechl blížící se kroky. Když se otočil, spatřil lékařku ve společnosti dvou mužů s nosítky.

„Začínáš litovat, že jsi tady, že ano?“ zeptala se ho Jennifer, která mu stanula po boku.

Odsekl jí. „Nedali jste mi moc na vybranou.“

Její odpověď přerušily výkřiky Johanssonových mužů. Denis se přihnul k okraji paluby, a když se opřel o zábradlí, zjistil, že plošina právě prorazila hladinu. Ihned spatřil oba potápěče, v těžkých, neforemných oblecích vypadali jako roboti z levného sci-fi. Jakmile se plošina ocitla ve výšce paluby, několik mužů v pláštěnkách na ni skočilo a vrhlo se k ležícímu potápěči – Gregorymu. Teď šlo o vteřiny.

Upevnili na záda skafandru velký hák a pak ho pomocí řetězů vytáhli na rám, kde jej ukotvili. Zkušenými pohyby odstranili hledí a potom začali sundávat horní část obleku.

Denis si všiml zoufalého pohledu druhého potápěče, Ashtona, který mohl celému dramatu jen přihlížet. Bolest v jeho očích poznával. Viděl ji každé ráno, když se podíval do zrcadla.

Alyson...

Muži konečně vytáhli Gregoryho ze spodní části obleku a položili jej na nosítka. Dřív, než je vůbec zvedli, se potápěč pohnul a doširoka vytřeštil oči. Vypadalo to, že nemůže pochopit, kde je a co se s ním děje. Potom začal křičet a zmítat sebou, takže vypadl z nosítek a tvrdě se rozplácl na palubě.

Johansson k němu přiskočil a snažil se ho udržet na místě. „Dejte mu něco na uklidnění, Caroline!“ křikl na doktorku.

„Dostaňte mě někdo ven!“ zaslechl Denis Ashtonův výkřik, znějící díky tomu, že zůstával stále uvězněný v obleku, slabě a dutě. „Dostaňte mě ven, kruci!“

„Udělejte to!“ pokynul Whitaker mužům.

Doktorce se vzápětí podařilo vpíchnout Gregorymu sedativa. Muž sebou ještě chvíli zmítal a potom ochabl. Znovu ho položili na nosítka a nesli ho dovnitř, Whitaker je následoval.

Denis drama, odehrávající se před jeho očima, sledoval bez dechu. Až nyní byl opět schopný vnímat déšť, bubnující o palubu, běžné zvuky lodi a skučící vítr. Něco se však nezměnilo. To, co věděl už dávno.

„Ten muž je mrtvý,“ konstatoval.

Vzápětí do něj někdo prudce vrazil. Nebyl na to připravený, takže se skutálel na palubu a vyrazil si při tom dech. Zjistil, že se nad ním jako ztělesnění smrti tyčí druhý potápěč, kterého museli mezitím odstrojit.

„Cos to, sakra, řekl?!“ křičel na něj Ashton Lowles.

Denis se chtěl postavit, ale dřív, než se mu to podařilo, mu Ashton uštědřil kopanec do žeber. Bolelo to jako čert, takže se svinul do klubíčka, navíc na okamžik nemohl popadnout dech. Nadmořská výška si znovu začala krutě vybírat svou daň.

Jennifer přiběhla k Ashtonovi a chytila ho za ruku. „To by snad stačilo!“

Potápěč ji setřásl a znovu se vrhl k Denisovi.

Ostatní – včetně Johanssona – jen přihlíželi a evidentně se jim nechtělo zasahovat. Na tváři Whitakerova zástupce spatřil Denis dokonce náznak úsměvu.

Takže jsem sem přiletěl, abych jim dělal boxovací pytel, napadlo ho někde v cynickém koutku jeho mozku, dosud neomráčeném bolestí. Jenže já se nedám lacino.

Nečekal na další Ashtonův útok, prudce se na zemi otočil a podkopl mu nohy. Potápěč se sesul na palubu vedle něho, snažil se však znovu rychle postavit. Než se mu to podařilo, byl Denis na něm a lámal mu ruku za zády.

„Ty parchante!“ vykřikl Ashton.

„Tímhle bratrovi nijak nepomůžeš!“ supěl nad ním Denis. „Chápeš to?“

„Jo.“

Denis pustil potápěče a odvrávorál od něj.

Ashton ještě chvíli ležel a trhaně dýchal. Potom se postavil, vrhl na Denise divoký pohled – a rozběhl se k palubní nástavbě.

„Ashtone!“ křičela za ním Jennifer.

Denis klesl na všechny čtyři a zuřivě lapal po dechu, plíce se mu svíjely v křeči. Pro rvačku na tomhle místě se dal použít jen jediný výraz: byl to prostě hukot.

„Tohle... neskončí dobře,“ vysoukal ze sebe.

„Já vím,“ souhlasila Jennifer.

Jen silou vůle přemohl nevolnost a společně s ní vyrazil za Ashtonem. Dostihli ho v okamžiku, kdy vběhl na ošetřovnu.

Ashton se ihned vrhl k lůžku, na němž ležel Gregory. Šedavou spodní kombinézu měl rozštíženou, takže odhalovala hrudník posetý rozsáhlými narůžovělými skvrnami. Byl napojený na přístroje a na tváři měl kyslíkovou masku.

„Co mu je?“ zeptal se Ashton doktorky.

„Tady byste neměl být!“ otočila se na něj. A pak i na ostatní.
„To platí i pro vás.“

Ale nepovídejte, projelo Denisovi hlavou, nahlas však raději nic neříkal. Snažil se zůstat klidný, nepodléhat atmosféře marnosti, ale nevěděl, jak dlouho to dokáže. Jak dlouho dokáže nevzpomínat.

„Co mu je?!“ vyjekl znovu Ashton.

Chopil se ho Whitaker, který dosud pouze přihlížel. „To chce klid, mladíku!“

„Co mu je?!“ opakoval Ashton zoufale a vytrhl se mu.

Doktorka byla nervózní, možná i díky jeho výstupům. Přelétla pohledem všechny okolostojící. „Vypadá to na dekompresní nemoc.“

„Dekompresní nemoc!“ vykřikl Ashton. „Jak může mít dekompresní nemoc?! Vždyť jsme na sobě měli atmosférické skafandry! To je nemožné!“

„Já... Nevím jak...“

„Vy nevíte!“ Ashton se otočil na Whitakera. „Máte tady kromě téhle šarlatánky ještě jiného doktora?!“

„Uklidněte se, pane Lowlesi!“

„Já se nechci uklidnit!“ vykřikl. A pak se zhroutil, odvrávorat k jedné ze stěn, o níž se opřel, a začal vzlykat.

„Má stále extrémně vysoký puls i krevní tlak!“ zaslechl Denis jednoho z asistentů. „Jestli to takhle půjde dál, jeho kardiovaskulární systém to nevydrží!“

„Aplikujte mu...“, začala doktorka, když ji přerušil pohyb na lůžku. I když byl Gregory nadopovaný sedativy, náhle se vymrštil, strhl si kyslíkovou masku, předklonil se a začal na podlahu zvracet krev.

Denis cítil, že se mu dělá nevolno.

„Ježíši Kriste!“ vypadlo z Jennifer. Otočila se a zabořila mu hlavu do ramene.

Gregory sebou vzápětí začal znovu zmítat. Muži se ho snažili ze všech sil udržet na lůžku a připoutat jej k němu popruhy. A pak se stalo něco, čemu Denis nemohl uvěřit. Jednomu z asistentů, který držel Gregoryho za ruku, se potápěč náhle vytrhl – ozval se zvuk, jako když mokrá hadr pleskne o podlahu, a překvapenému muži zůstal v ruce velký cár potápěčovy kůže. Vykřikl a pustil jej na zem.

Gregory dál zmítal rukou zbavenou kůže a hlasitě ječel. Vzápětí se vysmekl druhému muži – i jemu zůstal v prstech kus jeho kůže.

„Pomozte mu!“ vykřikl Ashton a chtěl se vrhnout ke Gregorymu, tentokrát ho však zadržel Denis.

„Doktorko!“ křičel Whitaker. „Dělejte něco!“

Přiběhla ke Gregorymu a snažila se mu vpíchnout další sedativa, on jí však zkrvavenou rukou vyrazil injekci. Pak se křečovitě zaklonil a křičel bolestí.

Vzápětí místností třeskl výstřel.

Gregory padl na lůžko s prostřeleným spánkem a ochabl.

Denis se otočil do míst, odkud vyšel výstřel. Whitaker držel pistoli. Setkali se pohledem. Oba věděli, že to bylo to jediné, co mohli pro Gregoryho udělat.

„Ne!“ vyjekl Ashton a sesul se s pláčem na podlahu. „Ne!“

Z chodby se ozvalo dávení, jak Jennifer začala zvracet.

Whitaker ještě chvíli zíral na Gregoryho ztýrané tělo. Potom sklonil pistoli. „Odpočívej v pokoji, synku.“

„To snad nemyslíte vážně, Rogersi!“ hrozil Erikovi drobný podsaditý padesátník a poskakoval kolem něj jako přerostlý kamzík. „Budete se z toho zodpovídat!“

„Richarde,“ snažila se ho uklidnit Veronica. „Vždyť se vůbec nic nestalo!“

„Vám nic nevyčítám,“ pronesl muž medovým hlasem, který vzápětí zhrubl, když namířil ukazováčkem na Erika. „Ale *jemu!*“

Eric zavrčel. Nejradši by mu ten prst zlomil. Přidal do kroku, ale ten otravný skřet – Richard Dickinson, vedoucí jejich expedice – mu byl stále v patách.

„Mně neutečete, Rogersi!“ křičel na něj zplna hrdla.

Jdi do hajzlu, pomyslel si Eric.

Původní vedoucí jejich expedice, profesor Kerry, byl uznávaným odborníkem a chápajícím mužem, všemi podřízenými oblíbeným. Nikoho zbytečně nepeskoval, rád poradil a měl shovívavost pro vlastní iniciativu členů svého týmu. Na Rapa Nui však strávil pouhý měsíc, protože se kvůli zdravotním potížím musel vrátit zpátky do Británie. Jeho nástupce, Dickinson, byl jeho pravým opakem. Místo aby lidi tmelil, je spíše rozeštvával a snažil se vypěstovat si skupinku svých oblíbenců, jimž všemožně nadržoval – byli to zejména ti, kterým se nepříčilo lézt mu do zadku. Eric na to neměl žaludek. Ani na to, aby byl zticha a souhlasil s Dickinsonovými přitroublými názory. Kvůli tomu si ho zneprátnil hned první týden po jeho příletu, když mu na rovinu řekl, že provádět vykopávky tam, kde už jednou byly, je nesmysl. On sám společně s Kerrym pracoval na vyhledávání nových, dosud neobjevených *ahu*. Všechny tyhle plány však Dickinson hbitě smetl ze stolu.

„Já vím, že jste na téhle expedici jen díky vlivu vašeho otce a tomu, že poskytl univerzitě štědrý dar!“ křičel mu za zády

Dickinson. „Bez jeho konexí by vám nenabídli ani pozici asistenta na fakultě archeologie!“

Byla pravda – a Eric si to jen nerad připouštěl –, že se za něj otec u rektora a děkana fakulty přimluvil, když hledal místo. Na druhou stranu bylo tvrzení, že věnoval univerzitě nějaký finanční dar, absurdní – na to teď rozhodně neměl prostředky. A to, že se dostal i na Velikonoční ostrov díky nějakému protěžování, bylo už absolutně mimo mísu.

Eric vehnal oba koně do ohrady a zamířil k táboru. Rozkládal se mezi majestátním kráterem sopky Rano Kau, která dominovala jihozápadnímu cípu ostrova, a mezinárodním letišťem Matavari, v zatavněném údolí, které kdysi bývalo jedním z důležitých obřadních center ostrova. Dominovaly mu dvě ceremoniální plošiny, jednoduše nazvané Ahu Vinapu I a Ahu Vinapu II. Existovala dvojí datace jejich stáří. Heyerdahlova expedice v padesátých letech minulého století pomocí radiokarbonové analýzy určila, že by pokročilejší a lépe propracované Ahu Vinapu I – jemuž se také říkalo Ahu Tahiri – mělo být starší, pocházet z devátého století, a naopak primitivnější Ahu Vinapu II z úpadkovějšího období, kdy kultura na Velikonočním ostrově degenerovala. Pozdější odhady stáří však tenhle poměr obrátily naruby, naznačovaly postupný kontinuální vývoj, jehož vrcholem mělo být právě Ahu Tahiri, nově datované do počátku šestnáctého století. Právě v jeho sousedství, v srdci údolí vzdáleného sto padesát metrů od oceánu, vyrostl jejich tábor, složený z několika bílých stanů a dvou přívěsů.

Kráčeli ve stopách Heyerdahlovy expedice, protože první, kdo začal zkoumat Ahu Tahiri, byli právě jeho lidé pod vedením archeologa Williama Mulloye, který Rapa Nui zasvětil celý život. Jejich záměry však byly odlišné. Kromě archeologického průzkumu všech vinapských *ahu* a pozůstatků vesnic, které ležely poblíž nich a z nichž dnes zbyly jen člunovité základy jednotlivých domů, měli zrestaurovat Ahu Tahiri do podoby, již mělo v časech své zaslé slávy. Tahle ceremoniální plošina byla právě jednou z těch, jejíž vzhled mnozí – Veroniku nevyjímaje – přirovnávali k proslaveným inckým zdem.

Práce probíhaly pomalu. Nejdříve začali právě u Ahu Tahiri, které ohradili a pustili se do vykopávek podél plošiny a pod ní. Podařilo se jim objevit několik kosterních pozůstatků – protože *ahu* sloužila v pozdějších letech jako pohřebiště, některá obsahovala i celé komory plné lidských ostatků – které odeslali na expertizu, a získali množství vzorků pro radiokarbonové datování. Další, menší tým, se později vrhl na jednu ze zdejších vesnic, provedl několik výkopů a sondáží. Postupně se jim podařilo odkrýt základy dalších domů. Byla to obtížná práce a ani okolnosti jim nepřály, protože před měsícem se přihnal přívalový déšť a než stačili výkopy zakrýt, došlo k sesuvu půdy a museli začít nanovo. Jejich práce však nesla ovoce, protože našli mnoho kultovních předmětů. On sám začal prozkoumávat Ahu Vinapu II, sousedící s Ahu Tahiri, a shodou okolností našel před čtrnácti dny ke své radosti – a velké Dickinsonově zlosti – jejich dosud největší objev. Kusy keramiky, které pocházely ze šestnáctého století. Byl to přelomový nález, protože dosud se předpokládalo, že obyvatelé Velikonočního ostrova stejně jako ostatní Polynésané keramiku neznali.

Od té chvíle jeho rozepře s Dickinsonem dostaly nový rozměr. Jednak se vedoucí expedice pokusil získat slávu z jeho objevu pro sebe – což mu Eric překazil –, takže od té chvíle profesora nenáviděl k němu vzrostla, a pak se Veronica nadchla pro tu šílenost s Inky. Protože odkud by se na Rapa Nui měla dostat keramika než z nejbližšího kontinentu, Jižní Ameriky, tvrdila.

Téměř začínal svého objevu litovat...

Dickinson se ho stále snažil dohonit, díky nadváze však začínal mít problémy. Znenadání uklouzl na vlhké trávě a skutálel se na zem.

„Richard!“ vykřikla Veronica a snažila se mu pomoci na nohy, Eric, který se otočil, spatřil v jejich očích pobavené jiskřičky.

Dickinson šťavnatě klel a hrozil mu buclatou pěstičkou. „Za to můžete vy, Rogersi!“ Pak se obrátil na Veroniku. „Já vím, co s vámi chce udělat. Jste jedna z nejnadějnějších antropoložek v našem týmu, Veroniko. Nenechte se jím svést na scestí. Já vím, že zastává stejně přihlouplé názory jako jeho otec. Určitě

vám tvrdí, že zdejší sochy postavili na *ahu* mimozemšťané díky létajícím talírům, že ano? Prostě je pod ně zavěsili a...“

„Těsně vedle,“ oznámil mu Eric s kamennou tváří. „Byli to přeživší z potopeného světadilu Lemurie.“

„Slyšíte ho, Veroniko?!“ vyjekl Dickinson. „Zapřísahám vás, nenechte si jím zničit kariéru. Máte toho ještě tolik před sebou!“

„Ale Richarde,“ snažila se ho uchlácholit. „Eric za to nemůže. Byl to můj nápad, vydat se do Ana O Keke. On mě jen doprovázel.“

„Už vám popletl hlavu! Dokonce natolik, že si myslíte, že jste na to přišla sama!“

„Ty vole,“ ujelo Erikovi a znovu zamířil k táboru.

„Co jste to řekl?!“ křičel za ním Dickinson. „Slyšela jste, Veroniko, co řekl? Já si nepřeji, aby tady kdokoliv používal oplzlé a sprosté výrazy.“

„A co s tím uděláte?“ prohodil Eric přes rameno. „Postavíte mě na hanbu?“

Minul jeden z výkopů poblíž tábora, kde se činilo několik studentů, jeden z nich právě odvážel kolečko hlíny k hromadě opodál.

Dickinson se toho ihned chytil. „Budete týden jezdit s kolečkem! O to se postarám!“

Eric prošel kolem prvního ze stanů, ze kterého vykoul jeden z jeho kolegů, a ospale na něj zamžoural. „Krucí, tady se to ale rozjíždí!“ Když si všiml rozlíceného Dickinsona, rychle zalezl zpátky.

Eric zamířil k přistavené cisterně s vodou a přetáhl si přes hlavu tričko, aby se trošku opláchl.

„No ano,“ slyšel za sebou Dickinsona, „ještě se tu obnažujte, at' všichni vidí to vaše vypracované tělo!“

Eric na něj mrkl. „Slyším snad ve vašem hlase závist?“

Dickinson po jeho slovech ztratil řeč a chvíli otevíral a zavíral ústa jako ryba na suchu.

Fajn.

Eric se opláchl a pak se otřel do trička.

„Ahoj Eriku!“

Otočil se a pozdravil se s Mirandou, červovlasou studentkou, se kterou před týdnem strávil divokou noc v Hanga Roa. Do tá-

bora se vrátili až těsně před úsvitem a Dickinson, který je náhodou přistihl, když šel na záchod, z toho málem dostal infarkt.

„A rozptylujete naše kolegyně!“ našel profesor konečně slova. „Musíte si od něj zachovat odstup!“ nabádal Veroniku, která neměla daleko k tomu, aby propukla v smích.

Eric si všiml žádostivého pohledu, který na ni Dickinson při těch slovech vrhl.

Ale kdyby se nedržela dál od někoho jiného, to by ti nevadilo, co, ty starej proutníku!

Dickinson si na Veroniku brousil drápy už od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil. Stále kolem ní poskakoval a pokoušel se jí co nejvíce vlichotit, nespočetněkrát se jí také snažil pozvat na skleničku, což k jeho vzteku pokaždé odmítla. Nejspíš Erika chápal i jako konkurenci – což byl další zářez na Dickinsonově už tak rozsáhlém seznamu jeho černých puntíků.

Eric zamířil ke svému stanu s ječícím profesorem v zádech. „Ještě jsme neskončili! Ještě jsme zdaleka...“

Přerušilo ho vzdálené burácení.

Eric se zahleděl k oceánu a spatřil malé soukromé letadlo, mířící na matavarské letiště, vzdálené odtud co by kamenem dohodil.

„Už je tady!“ vyjekl Dickinson a zdálo se, že na něj v tu chvíli úplně zapomněl. Malá prasečí očka mu zářila radostí, jako by právě vyhrál hlavní cenu v loterii. „Už je tady!“

Eric se zamračil. „Kdo je tady?“

„On je tady!“

„Kdo?!“

„Profesor Giles Demare!“

Eric se zamyslel. Demare byl známou archeologickou kapacitou na Velikonoční ostrov i celou Polynésii, do níž podnikl několik expedic. Za poslední dva roky však neopustil rodnou Francii a spekovalo se, zda nemá nějaké vážné zdravotní potíže, možná dokonce umírá – však mu také táhlo na osmdesátku. Proto ho překvapilo, že by se najednou a takřka bez pozvání ocitl tady.

„Panebože!“ křičel Dickinson. „Budou tu co nevidět a já...“ Pohlédl na své bílé kalhoty, nyní zelené od trávy. „A já vypadám jako pra...“ Náhle si vzpomněl na svůj zákaz vulgárních slov. „Jako čuník.“

Eric jen stěží potlačoval smích.

Dickinson na nic nečekal a rozběhl se ke svému stanu, aby se převlékl.

Eric zavrtěl hlavou a pohlédl na Veroniku. „Jednou se neudrším a dám mu přes držku. Bůh ví, že to potřebuje jako sůl.“

Usmála se. „Nestojí ti to za to.“

„Já vím.“ Náhle mu zakručelo v žaludku. Mrkl na ni. „Dáme druhou snídani?“

Vstoupila do jasného světla – i přesto však v její duši zůstávala temnota.

Kdy už to skončí?

Cítila – ne, ona věděla –, že to bude už brzy.

Jakmile na to pomyslela, přišly pochybnosti a společně s nimi jako by se opět vrátilo její staré já, na něž se snažila tak usilovně zapomenout.

Patricie Samuelsová se zapotácela a chytila se zábradlí schůdků, které před chvílí letištní zřízenci přistavili k jejich soukromému *learjetu*.

Ucítila, jak jí někdo chytil kolem pasu; aby jí dodal ztracenou stabilitu, ale i odvalu. Vysmekla se mu prudčeji, než chtěla.

Otočila se a spatřila ostře řezaný černý obličej Abu Djaby, muže, jenž ji na rozdíl od mnoha jiných nikdy nezradil, na něhož se mohla vždy spolehnout. Kdyby to tak mohlo být i opačně... Věděla totiž, že on jí dává něco, co ona mu dát nikdy nemůže. Lásku.

Upřel na ni pohled svých krví podlitých očí a usmál se. Jiným jeho obličej připadal hrozivý, ona se ho však nebála. Znovu se jí dotkl, tentokrát jemněji. Zachvěla se a vzpomněla si, jak se před hodinou, vysoko nad Tichým oceánem, milovali. Jako by znovu cítila jeho velké drsné ruce, něžně ji zbavující oblečení, a polibky jeho plných rtů na kůži. Pak ji položil na pohovku a prudce do ní pronikl. Sténajíc se dotýkala jeho široké svalnaté hrudi a nutila ho, aby do ní přirážel stále rychleji. Vnímala jeho přerývaný dech i kapky potu, perlící se na jeho těle. Nakonec ho pevně obemkla stehny a on do ní vyvrcholil.

„Jsi na to připravená?“ vytrhl Patricii z myšlenek jeho hluboký baryton.

Přikývla. „Ano. Budou se vyptávat, kde se profesor Demare zdržel.“

„Na to jsem se neptal.“

Věděla to. I přesto nechtěla na skutečný význam jeho otázky myslet. Ne teď.

Djaba se k ní naklonil a ona ucítila jeho horký dech na levém uchu. „Ty víš, co jsem ti řekl. Nemusíš mít strach. Pokud budeš chtít...“

Význam jeho slov jí neušel. Otrásla se. „Já nemám strach.“

„Teď vím, že mi lžeš.“

Měl pravdu. Stejně jako vždy. Ale ani on neviděl do všech zákoutí její duše, nevěděl, jaká je celá pravda. A ona doufala, že se to nikdy nedozví. Protože by ho to zničilo.

Patricie se k němu otočila. „Vím, že se na tebe mohu spolehnout.“ Při těch slovech se nevědomky dotkla jizev na jeho pravé ruce. Věděla, proč je tam má. Aby nezapomněl...

Odpoutala se od něho a sešla po přistavených schůdcích; přitom pohlédla na masivní vulkán Rano Kau, dominující jihozápadnímu obzoru. V údolí mezi ním a letištěm spatřila několik bílých stanů – tábor archeologické expedice.

Někde tam je on...

Přišla k džípu s logem místní turistické kanceláře na dveřích. Uvnitř seděl štíhlý muž v brýlích s kovovými obroučkami a s baseballkou na hlavě. Kývl jí na pozdrav.

Patricie se posadila vedle něj a Djaba se vměstnal na zadní sedadla.

„Jsou tu všichni?“ zeptala se řidiče.

„Ano – přiletěli včera jako turisté z Chile.“

„Výborně. A co naše vybavení?“

Řidič kývl k velkému kovovému kontejneru, který stál stranou od letiště. „Dorazilo před týdnem. Od té doby čeká na použití.“

„Skvěle.“

Řidič nastartoval a auto pomalu zamířilo k výjezdu z letiště.

Patricie v zátylku cítila Djabův pohled. Setkala se s ním očima ve zpětném zrcátku.

Čas se nachyluje...

Eric se protáhl do „žrádelny“ – tak říkali velkému stanu uprostřed tábora, který expedici sloužil jako polní kuchyně a jídelna zároveň. Vzhledem k tomu, že bylo pozdě na snídani i na svačtinu a brzy na oběd, tam bylo prázdno, tedy až na obtlouklého geofyzika Davida Longa, který do sebe právě cpal ovesnou kaši – stejně jako každé ráno po předchozí dva měsíce.

„Že ti to ještě neleze z uší,“ poznamenal k němu Eric.

„Ovesná kaše má velkou výživnou hodnotu,“ namítl Long téměř uraženě. „A já jsem ještě ve vývinu.“

„Jasně. To říká chlap, kterému je čtyřicet.“

„Třicet devět. To je podstatný rozdíl.“

„Nic jsem neřek,“ mávl Eric rukou a vzal si ták.

Rory, jejich kuchař, našťěstí počítal s hladovými krky v jakoukoliv denní i noční hodinu, takže se Eric brzy radoval z talíře pirožek s džemem a z dokřupava osmažené slaniny s vejci a toustem. Společně s Veronikou usedl ke stolu. Než se dal do jídla, chvíli si ji zamyšleně prohlížel.

„Co je?“ zeptala se. „Koukáš na mě nějak divně.“

„Už je ti fakt dobře?“ ujišťoval se. Kvůli Dickinsonovu řádění málem zapomněl, co se jí v Ana O Keke stalo.

„Ano – všechno v rámci parametrů. Díky za optání.“

„Fajn.“ Cítil, že se mu ulevilo. „Takže už toho necháš?“

„Čeho?“

„Ty víš čeho.“

„Ani omylem.“

S povzdechem se zakousl do pirožky. Byla křupavá – přesně jak miloval. Rory by za ta kouzla, co tu v provizorních podmínkách předváděl, zasloužil metál. Možná dva. „Tak fajn, jak je libo.“ Zazubil se. „Můžeš mi říct, kdo byl podle domorodců jejich prvním legendárním králem?“

Věnovala mu úsměv. „Samozřejmě. Hotu Matua.“

„Takže určitě víš, jak se mu podařilo tuhle zemi zaslíbenou najít a odkud vlastně připlul,“ ujišťoval se.

„Jistěže.“

Každý člen expedice to věděl. I to, že tahle pradávna legenda měla hned několik verzí, přičemž některé z nich byly mírně řečeno šílené. Ta nejrozšířenější – a nejpříjatelnější – vyprávěla o tom, že byl Hotu Matua náčelníkem na ostrově jménem Hiva. Jeho kmen se ale zapletl do tamní krvavé války, a jelikož prohrál, byl nucený svou zemi opustit a hledat štěstí jinde. Jeden z jeho lidí, Haumaka, měl sen, ve kterém cestoval přes oceán na vzdálený ostrov, jemuž dominovaly obří sopečné krátery – tam by se mohl jejich lid usadit. Hotu Matua nejdříve poslal k ostrovu, známému jako *Mata Ki Te Rangi* – Oči, co hledí do nebe –, skupinku svých nejméně spolehlivých mužů. Když existenci této vysněné země potvrdili, Hotu Matua tam vypravil celý svůj lid ve dvou velkých kánoích s vahadlem. Přistáli v zálivu Anakena na východním pobřeží, kde od té doby král sídlil.

„Pokud kdy tenhle Hotu Matua existoval,“ promluvil Eric, „potom sem připlul někdy v osmém století našeho letopočtu – jak naznačuje radiokarbonový datování nejstarších *ahu* – z dnešních Markéz, kde je spousta ostrovů jménem Hiva. Nuku Hiva, Fatu Hiva a tak dál. Stačilo? První kolonizátoři Rapa Nui byli Polynésani, nepocházeli z Jižní Ameriky. Tečka.“

„Možná. A možná ne.“ Stále se usmívala. „Budeme si hrát na legendy? Tak dobrá, to já ráda. Co Dlouhouší?“

Eric cítil, jak mu pirožka přestává chutnat.

Že sem radši nedržel pusu...

„Podle nejrozšířenější legendy přistáli na ostrově asi padesát let po Hotu Matuovi za vlády *arikiho* Tuu-ko-Ihu – ale samozřejmě to také mohlo být mnohem, mnohem později,“ pokračovala Veronica. „Byli to prý pouze muži, kteří unikli nějaké hrozivé válce ve své domovině, a měli zvláštní zvyky. Protahovali si ušní boltce – proto se jim ostatně říkalo *Hanau Epe*, Dlouhouší, zatímco se Hotu Matuovým lidem říkalo *Hanau Momo*, Krátkouší – a v omezené míře praktikovali kanibalismus. Přinesli si s sebou také vysoce vyspělé technické znalosti, které uplatnili při opracování a přepravě *moai* a stavbě vyspělých *ahu*. I díky tomu se z nich brzy etablovala vládnoucí vrstva...“

„Ted' ale vaříš z vody,“ nesouhlasil Eric. „Není vůbec jasné, že Dlouhouší začali tesat *moai* a stavět vyspělý *ahu*. Ale chápu,

kam míříš – podle tebe byli Dlouhouší Inkové. Protože je všeobecně známo, že si členové incký vládoucí třídy taky protahovali ušní boltce, aby tak demonstrovali své postavení. Španělé jim díky tomu říkali *Orejonés*.“

„To jsem neřekla.“

„Ne, neřekla. Ale podle nejrozšířenějšího názoru – pokud teda budem brát legendy za bernou minci – byli Dlouhouší taky Polynésani, zřejmě jinej kmen než Hotu Matuúv. Sama si řekla, že Dlouhouší byli kanibalové – viděla si někdy kanibaly mezi andskejma indiánama?“

„Ty jsi začal s legendami – já ne. Nemůžu za to, že se rozcházejí. Podle jiné byli na ostrově Dlouhouší mnohem dřív než Krátkouší.“

„Bezva. Necháme toho a já si zajdu ještě pro koblížky.“

„Ty ses vůbec nezměnil, Eriku,“ ozval se za ním pobavený ženský hlas.

Otočil se. Spatřil tmavovlasou ženu se slunečními brýlemi na očích, krásku s dlouhýma nohama uvězněnýma v krátkých džínových šortkách, kostkovanou košili měla provokativně rozepnutou tak, aby jí byla vidět černá sportovní podprsenka.

Chvíli na ni nechápavě civěl. „My se známe?“

Usmála se. „Neříkej, že mě nepoznááš.“

„Ani náhodou.“

Znovu se usmála, sundala si brýle a upřela na něj modré oči.

Zamrkal – až teď ji poznal. Bylo to dávno, co se viděli naposledy. Navíc se od té doby velice změnila. „Patricie... Ty...“ Došla mu slova – to se mu moc často nestávalo.

„Ani se nedivím, žes mě nepoznal. Když jsme ještě chodili na univerzitu, měla jsem třicet kilo nadváhu, rovnátka a brýle.“

Odfíkl si. „Sluší ti to.“

Sakra že jo.

„Díky. Můžu si přisednout?“

„Beze všeho.“

Nespouštěl z Patricie Samuelsové oči. Nejen že se změnila po fyzické stránce, jiné bylo i její vystupování a gesta. Čišela z ní velká sebedůvěra – což bylo v přímém kontrastu oproti nespělé

a zakřiknuté dívce, kterou před lety byla. Prakticky po celou dobu studií na univerzitě v Cambridge byla jeho nejlepší kamarádkou a důvěrnicí. A fungovalo to i obráceně.

Patricie podala Veronice ruku. „Vy musíte být Erikova *přítelkyně*.“ Tón, jímž to vyslovila, se zdál Erikovi zvláštní. Jako by snad žárlila...

Veronica zrudla. „My nejsme...“

„Sme jen kolegové,“ doplnil ji Eric, aby vše uvedl na pravou míru.

„Nevypadáte tak.“

„Zdání někdy klame.“

Patricie si ho chvíli měřila pohledem – její modré oči byly le-
dově chladné, chladnější, než si pamatoval. „Dobře,“ řekla jen.

Zamračil se. „Kde ses tu vzala, Patricie?“

„Tobě to nedochází?“

„Napověz mi.“

„Jsem asistentkou profesora Demara.“

„Nepovídej.“

Do žrádelny se vzápětí vrátil zadýchaný Dickinson. Když spatřil Patricii, znatelně se mu ulevilo. „Á, tady jste, doktorko Samuelsová. Vyděsil jsem se, když jste mi zmizela.“

Patricie obrátila oči v sloup. „Bohužel se mi to na dlouho nepodařilo.“

Dickinson její slova ignoroval. „Musím vám ukázat celý tábor!“ Potom se zamračil na Erika. „Doufám, že vás tenhle muž neobtěžoval. Je to jen řadový archeolog, zcela nevýznamná součást našeho jinak zcela skvělého a úžasného týmu.“

„Vlastně jsme se ještě k žádnému obtěžování nedostali, že, Eriku?“ zavrnila Patricie.

Jede snad po mně?

Dickinson chvíli zmateně těkal pohledem z jednoho na druhého. „Vy dva se znáte?“

„S tímhle archeologem nejhorší kategorie jsem studovala,“ oznámila mu Patricie ironicky.

Dickinson téměř smrtelně zbledl. „Vy jste byli... spolužáci?“

Patricie se zamračila. „Je na tom snad něco k neuvěření?“

„Ne. Vůbec ne. Vlastně... vlastně jsem se špatně vyjádřil. Já popleta. Doktor Rogers je jedním z mých nejlepších lidí a je pro naši expedici velkým přínosem.“ Přicupital k Erikovi a křečovitě mu položil ruku na rameno. „Jsem rád, že tu...“ chvíli zaváhal, „... Eric může být s námi.“

No ne, najednou jsme nejlepší kámoši! To je ale čest...

Eric vykouzli na tváři úsměv od ucha k uchu. „Zatím jsem vám to neřek, ale... Víte, že jste můj vzor..., Richarde?“

Dickinson zamrkal. Dřív, než stačil cokoliv říct, ho předešla Patricie. „Možná bychom měli...“

Veronica sebou náhle škubla a vytřeštila oči.

Eric se na ni znepokojeně zadíval. „Co je ti?“

Zamrkala. „Nic. Já... Najednou se necítím dobře. Když mě omluvíte, půjdu si na chvíli lehnout.“

Vstala od stolu, ale zapotácela se a sesula se na zem jako loutka, které někdo přestříhl vodící lanka.

„Niky!“ vykřikl Eric. Pohled na Veroniku ho vyděsil: zmítala se na podlážce stanu v křeči, u úst měla pěnu. Rychle k ní přiskočil a chytil ji za ruku. „Niky!“

„Epileptický záchvat?“ nadhodila Patricie naprosto klidným hlasem, jako by se snad nic nedělo.

Podíval se na ni. „Veronica nemá epilepsii.“ Obrátil se na Dickinsona. „Zavolejte, kurva, doktora!“

*Peru, jezero Titicaca
3. dubna, současnost
13.37 místního času*

Jennifer se zhluboka nadechla a zaklepala na staré železné dveře poznamenané rží.

Naslouchala. Nic se neozvalo. Nikdo ji nevybídl, aby vstoupila.

Chvilí nejspíše přešlapovala na místě, rozpolcená ve dvě. Má znovu zaťukat, anebo to prostě nechat být? Nakonec zaklepala podruhé.

Tentokrát se kýžené odpovědi dočkala. „Jo!“

Aby dveře vůbec otevřela, musela se do nich opřít ramenem. Kajuta za nimi nebyla v o nic lepším stavu. Páchlo to v ní rybinou a jednu ze stěn pokrývala silná vrstva černé plísně.

„Vítej v mém království,“ oznámil jí suše Denis, v jeho hlasu zaslechla nepřátelství – anebo se jí to přinejmenším zdálo. Nebyl právě v nejlepší náladě. Ležel na starém kavalci a díval se do stropu. „Víš, že tamta skvrna vypadá jako Mona Lisa? Fakticky.“

„Omlouvám se za ubytování, ale všichni jsme se museli uskrovnit.“

Mávl rukou. „Doufám, že mě to dlouho trápit nebude. Mám v plánu se tu zdržet jen pár hodin. Promluv s Whitakerem.“

„O čem?“

Posadil se a upřel na ni zamračený pohled. „O mně. Hele, Jennifer, je mi celkem ukradené, co tady děláte, a ani si nemyslím, že pro vás můžu být přínosem, ať si tvůj šéf myslí cokoliv. Jednoduše máte špatného člověka. Zkraťme to – nepožadují od vás nic. Jen mě pošlete zpátky do Dominikánské republiky. Co ty na to?“

Tohle nebyl Denis, kterého znala. Zároveň v ní vzkypěl vztek – protože si vzpomněla na to, *proč* sem přišla.

„Proč jsi nezachránil toho potápěče, Denisi?“

Zamračil se. „Jak to myslíš?“

„Měl jsi pochybnosti o tom, co jsme dělali – ale nakonec jsi rezignoval a dál na Whitakera nenaléhal. Proč?“

„A co jsem měl podle tebe dělat? Vytrhnout mu z pouzdra zbraň a přinutit vás, abyste přikázali těm mužům vrátit se na loď?“

„Já to myslím vážně, Denisi. Co se to s tebou jen stalo...“

„Chápu to jako řečnickou otázku.“ Uchechl se. „Ty to skutečně netušíš?“

„Ne.“

„Lžeš. Dobře víš, co se stalo Alyson.“

Tomuto tématu se chtěla pokud možno vyhnout. Teď však zjistila, že to nepůjde.